

Filmžurnaal

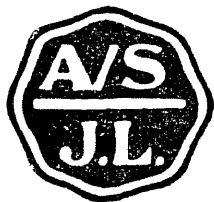
Nr 4 Detsember 1935

Hind 35 senti

Robert Montgomery ja Joan Crawford filmist «Küllalt naistest»,
mida lavastati lähemal ajal kino Bi-Ba-Bo Tallinnas.

« Regina »

Eau de Cologne • Lõhnaõli
Puuder • Kreemid • Küünelakk
on kõrge kvaliteediga!

A-S.

Prov. J. LILL

TARTU

APOLLO

TARTU MOODSAIM KINO

linastab järgnevalt
ainult häid ja kõikjal tunnustust leidnud suurlavastusi, nagu:

- „Marietta“
- „David Copperfield“
- „Bella Donna“
- „Hiina mered“
- „Peeter Ibbetson“
- „Nähtamatu mees“ j. t.

Muudokseks (võttes)

Posti- ja teleamet
Riigikassa
12700

Filmžurnaal

Kuukiri igale filmisõbrale

Detsember 1935

Praegusaja parima lavastaja *Geza v. Balvary* elegantne meisterteos «Siidame hääl», *Gustav Fröhlichi* ja šarmika ungarlanna *Elma Bulla* ga lähemal ajal kino «Helioses»

KINOTARKUS

Ma ei saanud viimastel aegadel kinos käia. Teistele ütlesin, et pole aega, hirmsasti tööd, rabele hommikust õhtuni. Aga tegelikult oli nii, et proua abi-kaasa tahtis jõuluks hõberebast ja sellepärast ei saanud tühjale luksuselõbule — proua on annud kinole säärase nime — raha kulutada. Ühe sõnaga — olin sunnitud koguma kopikaid elu esimese järgu tarbeaine jaoks.

Ühel päeval sattusin juttu vestma härra Kigapuuga. See on n. n. vaimne mees. Loeb raamatuid, käib teatris, istub kinos ja on tuttav kõigi kirjameestega. Läbi ja läbi haritud inimene. Naist tal ei ole, nii et ka selles mõttes kõigiti humanitaarsete kalduvustega.

Kigapuu alustas juttu sedaviisi:

„Hüljatu“ oli tõepoolest esmajärguline film. Kuidas teile meeldis?”

Nojaa, ma olin natuke aega tumm. Sest küsimus oli seatud säärase näoga, et kui ma oleksin õigust öelnud, siis oleks järgnenud niisugune halvakspanev nägu, et oleksin pidanud häbi pärast vajuma põrandale alla. Ja pealegi oli Kigapuu säärane härra, kes juba järgmisel minutil oleks teinud teatavaks kogu linnale: mõelge, misukesi tuime inimesi leidub, istub kõhinal kodus, sööb oma suppi ja isegi säärane maailma suurim saavutus, nagu „Hüljatu“ ei tõmba teda ta vaimlisest lõtvusest välja. Jajaa, see Kinomaa on alles üks eksemplar, kah h a r i t u d inimene, ehee!

Niisugune iseloomustus oleks olnud väga inetu asi ja sellepärast — annan enesele andeks — vastasin asjatundlikult:

„Igatahes üks paremaist, mis Ameerikast kunagi tulnud.“

„Otsimekspandav, kui kõrgele on kinokunst arenenud! Ka kõige nõudlikum vaataja saab täieliku rahulduse. Noh, pean ütleva, minu maitse on pikaajaliste kogemuste kaudu — olen käinud isegi välismaa kinodes — tõusnud nii kõrgele, et leidub vaevalt filme, mis psühholoogiliselt ja lavastuselt kõigiti oleks kunstiväärtuslik ja rahuldaks nõudeid. Kuid „Hüljatu“, tõepoolest, pärl! Misuke psühholoogiline tihe-
dus, elamuste ehtsus, otse suurepäraselt viimistletud kõige väiksemas üksikasjas. Näiteks galerii stseen — noh, midagi võimsat. Muide, kuidas see teile meeldis?”

Galerii? mõtlesin, mis galerii seal küll võis olla? Hoidsin näos targa maski, aga enesel mõtted siblisid ahastuses ringi, galerii... galerii...

„Nooh...“ venitasin lõpuks, „täiuslik!“ Ja kui nägin, et see läks suurepäraselt märki, lisasin kohe õhinal juure: „Ja veel kogu teatrisaal! Milline vahe — põrandapublik ja galeriipublik! Ja näidend ise!“

Nüüd Kigapuu kergitas kulme:

„Misuke näidend, palun vabandust? Ja ma ei saa aru, miks teatrisaal?”

Mokas, mõtlesin, vale mätta otsa sattusin! Aga mis kuramuse galerii see siis on?

Kuid Kigapuu aitas ise välja:

„Teie mõtlesite muidugi kinossaali? Jaa, võis tõepoolest näha, kuidas film mõjus otse vapustavalt. Kui galeriiorjad masendavais piinades...”

Ahaa! hüüatasin sisemiselt, galeriiorjadest räägib mu sõber ja seltsimees. Noh, nüüd on niit peos!

Ja hakkasin toda niiti pidi ilusasti ajama. Edasises kõneluses olin äärmiselt ettevaatlik, omalt poolt jututama ei tõtanud, aitasin ainult kaasa: jaa, muidugi; see siiski pisut nagu oli liig vänge; ei ole just minu maitse; aga ikkagi, aga siiski j. n. e. Lõpuks kerisime nii kaugele, et mul oli kogu filmisisu teada, kuni üksikasjadeni.

Jäin peale jutuaajamise veel üksinda istuma. Nii muhe oli olla. Enesega rahulolu. Võikast situatsioonist väljarabelemine loob inimese alati nagu uueks ja värskeks.

See värske võidurõõm oli nii suur, et kui naabri-mees ja toimetajahärra Põrk mööda minnes võttis minu juure istet, siis hakkasin kohe õhinal pajatama: et kas käisite muidugi vaatamas? Midagi toredat see „Hüljatu“! Psühholoogiline ja suurepärase lavastus, galeeriorjad näiteks ja too näiteks ja see näiteks...

Põrk kuulatas vaikselt.

Sõnas siis minu jutu lõppedes:

„Õelge mulle, härra Kinomaa, kõige pealt kaht asja. Esiteks: kas te tõepoolest olete seda „Hüljatut“ näinud? Ja teiseks: kas te pole eile või täna härra Kigapuuga koos olnud?”

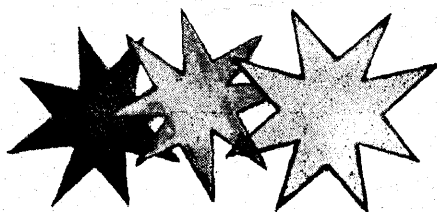
See oli nii halastamatu otsekoheusega küsitud, et maailm vajus mu ümber kokku. Hakkasin suure usinusega midagi taskutest otsima, lipsu kohendama — aga mis see kõik aitas. Igavene häbi ja teotus. Nüüd oleks pugenud küll põrandale alla, kui see oleks olnud tehniliselt teostatav.

Härra Põrk naeratas:

„Einoh, ega sellest midagi ole. Ma niisama ainult tahtsin öelda, et eile tuli see Kigapuu minu juure ja palus kõva saladusekatte all, et ma talle seletaksin „Hüljatu“ sisukäigu. Et ta polevat saanud vaatama minna, kuid seltskonnas olevat sellest filmist väga palju juttu ja võib kergesti sattuda halba valgusesse, kui selgub, et pole näinud. Ma talle siis seletasin. Et aga toda edevusehunnikut pisut õpetada, luuletasin ühtkuiteist omast käest. Ja nüüd kuulsin äkki neid omaluuletatud lugusid teie suust. Sellepärast...”

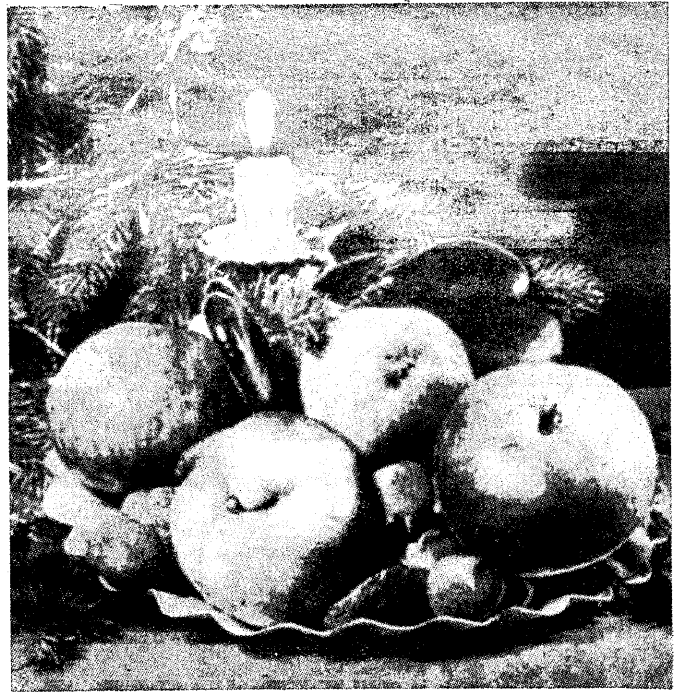
Meil palju juttu enam ei olnud. Kõhmisin oma purukspekstud kinotarkusega kõige kiiremas korras minema. Aga sel ajal on ka omad tagajärjed: kättemaksuks jääb keegi oma loodetavast hõberebasest ilma. Kindlasti.

Toomas Kinomaa

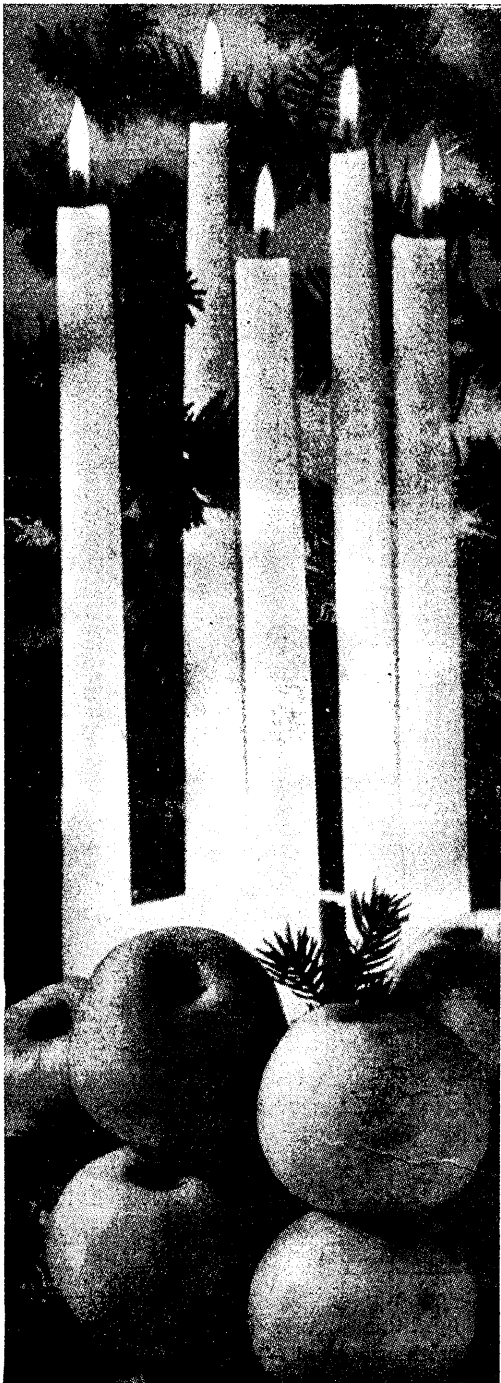

KUI ÕITSENUD VIIMNE ÕIS
 JA LANGENUD VIIMNE
 LEHT, SIIS TUULEHURTADE
 JOOSTES ÜLE TALVET AI-
 MAVA LOODUSE KOGUB JU-
 BA SALAHILJU SÜDAME-

JÕULUD ON TOAS

KÜUNLAD SÄRAVAD

SOPPI VEIDI VAIGULIST
 KUUSELÕHNA JA EBAMÄÄ-
 RAST OOTUSVAISTU. NING
 MIDA LÄHEMALE JÕUAME
 TALVE SÜDAMELE, SEDA
 SUUREMAKS MUUTUB PUL-
 BITSUS VERES. OLEME TA-
 JUNUD SEDA PISIKESE POI-
 SI-TÜDRUKU PÕNGERJANA
 AVASUI VIDEVIKUHÕLMAS
 VANAEMA JUTUSTUSI KUU-
 LATES PUNASE KATUSEGA
 MAJAST LUMEVARJULISTE
 MÄNDIDE ALL, KUST OMA
 LÕPMATUT TEEKONDA AL-
 GAB KÕIKVÕIMAS JÕULU-
 MEES. ME EI OLE VÄSINUD
 KUULAMAST SEDA IKKA JA
 ALATI UUT LUGU — AAS-
 TAST AASTASSE. PÄEVAD
 JÕULUMEHE OOTEL ON SÜS-
 TINUD VERRE ANNUSE PI-
 DULIKKUST JA VAISTLIKKU

TÄITUMISRÕÖMU. OLEME
 VALMISOLEKUT OSUTANUD
 SUURE KÜLALISE VASTU-
 VÕTUKS KA TÄISKASVANU-
 NA. IGAÜKS LOODAB OMA
 SOOVIDE TÄITUMIST. ME
 OOTAME TEDA TÄNAVU SA-
 MA LAPSELIKU PÜSIMATU-
 SEGA, KUI MULLUGI. —

KÜLM JUBA NÄPISTAB
 SÕRMEOTSI. PEA TULEB KA
 LUMI. SIIS — PAARI TALVI-
 SELT LÜHIKESE PÄEVA JÄ-
 RELE SAABUB TEMA, HALL
 JA HÄRMATUND. AVAGE UK-
 SED, KUI TA OMA PIKAL
 MATKAL ON JÕUDNUD TEIE-
 NI. „FILMŽURNAALI“ TOIME-
 TUS SOOVIB, ET TÄNAVUNE
 JÕULUMEES TOOKS TEILE
 SUURE PÜHADERÕÖMU JA
 KÕIKIDE SOOVIDE TÄITU-
 MISE.

Päevad täis kuuselõhna...

Igal õhtupoolikul komberdab üks vana eideke kuni eeslinna majade neljandale korrale, et vilunud liigutusega panna ajalehe üksikute majakordade ustel rippuvatesse kirjakastidesse. Pole kerge vanakesel, kes nelikümmend aastat lakamatult kannud laiali ajalehti, oma vanadel, kulunud jalga del tõusta treppisid mööda kõrgetele majakordadele, kuid ta teeb seda. Ta võiks oma kohust täita palju lihtsamini, jättes kogu maja ajalehed alla eeskotta, kust igäiks otsiks oma lehe. Selleks on ta aga liiga kohusetruu. Majas, kus elab ja käib nii palju inimesi, üürnikke ja nende allüürnikke, seal

Kaheksa päeva enne pühi juhtub kohusetruu lehekandjaga midagi erilist. Tema tulekul avaneb igakord ühe maja kolmandal korral uks. See avatakse ainult praokile, nii et pilgu välja saab heita kahvatu noormehe nägu. Lootusest imbutatud pilgul vaatab ta lehekandjale, kuid särav lootus upub seda asetava mure ja valusa pettumuse ilmesse. Siis vajub uks jälle kinni. Nii kordub see kolm korda.

Nüüd ei läbene Anu Tigane enam.

„Mida noorhärä küll iga päev ootab?“ hüüab ta noormehele, kui see jällegi tahab pettunult kaduda ukse taha.

FOTO „UFA“

WILLY BIRGEL

mõtleb: andmine on õndsam kui võtmine.

FOTO „UFA“

CAROLA HÖHNI

süda tulvil rõõmu ja käed täis kingitusi.

võib üks või teine ajaleht kergesti minna kaotsi, ja siis joostakse ajalehetalitusse ja tehakse lärmi. Öeldakse, et vana Anu Tigane on lihtsalt eksinud, kuna ta ju nii vana. Jah, ta on vana, ent kaugeltki veel mitte nii vana, et ta tahaks istuda tegevusetu oma kambrikeses. Nii siis täidab Anu Tigane päevast päeva oma kohuseid, keegi ei tee temast välja, keegi ei pane teda tähele.

Kuid tänavu hakkab treppidest käimine teda juba väsitama. Varsti on jõulud, mis toovad kaasa kaks puhkepäeva, kaks päeva rahu, ühtlasi ka kaks päeva tunduvat üksildust.

Vanakene sooviks, et tal oleks lapselaps, kes tuleks ta juure jõulupuule ja sädelevail silmil imetleks küünalde sära. Kuid ajalehevanakesel pole ei meest, ei last, veel vähem lapselast, ei kedagi, kellele ta võiks jõuluõhtuks katta tagasihoidliku pühadelaua.

Kõnetatav ei tea äkki, mis vastata. Siis liigutab aga teda kuidagi ergutavalt vanakese kortsunud nägu.

„Ootan — — rahakirja toojat!“ vastab ta raskustega võitleva noorsoo otsekohese ja häbenemata julgusega.

„Ah nii, või rahakirja toojat?“ vastab ajalehekandja venitades. „Noh, siis olen ju iga kord teile suureks pettumuseks.“

Kitsas nägu tõmbleb suu ümber. Alles nüüd näeb Anu, kui sissevajunud on ta põsed, üldse jätab ta veidi nälgitud mulje. Vanakesel hakkab temast kahju. Kuid juba kõneleb noormees sõbralikult ja mõtlikult pilgul: „On nii kosutav vahest näha vähemalt sõbralikku nägu — — —.“

„Näete teie siis nii harva sõbralikku nägu?“ tahab Anu Tigane teada.

Noormees kehitab õlgu ja langetab pilgu.

„Oh jumal — — tuleb maksta üüri toa eest, ei ole aga raha. Siis ei ole ümberringi mitte kõik nii sõbralik — —.“

„Kas — — — kas olete töötä?“ pärib Anu tagasihoidlikult.

„Ei, ma olen üliõpilane ja ajan kuidagi läbi. Üks onu aitab mind vahest rahaliselt. Ja tema saadetist ootan ka nüüd. Kuid näib, et ta on minu unustanud — — —. Noh, üks näe, võibolla on homme kusagil rookida lund — — —.“

Keegi tuleb kolistades treppi mööda üles. Vanakesele meelestuvad ta kohustused. Ta süda lööb nii kaastundlikult, et peab seda pidurdama.

„Küll ta tuleb,“ trööstib ta pehmelt, „pange aga tähele! Jõuluks kindlasti — — —“ ja lahkub aeglaselt.

„Või nii!“ ta naerab. Veel suudab ta naerda, kuigi ennem tahaks nutta. „Ei, ta pole käinud ja ei tule vist ka mitte. Ma juba enam ei oota — —.“

„Kuid lootma peab!“ jutlustab vananimene. „Küllap ta jõuluks — — —.“

Vastuseks on ainult lootusetu pealiigutus.

„Aga kui ta on käinud, siis öelge mulle!“ palub Anu. „Ma siis rõõmustan ühes teiega.“

„On see tõsi?“ küsib noormees vapustatult. Seal seisab vana eidekene, raske ajalehemapp kaenlas ja vaatab emalike silmadega talle otsa. Ja nüüd tühjendab ta oma raske südame vanakese emaliku mõistuse ees.

Kaks päeva enne jõulu toob Anu Tigane oma hoiuarvelt

FOTO «UFA»

HELI FINKENZELLER
ehib rõõmuga jõulupuud.

FOTO «UFA»

ALESSANDRO ZILIANI
rõõmustab tuttavaid jõulukungitustega.

„Ma ise loodan ka!“ vastab kahvatu hääl, milles aga puudub lootuse kübekene, sulgedes ukse tasa ja kõheldes.

Teisel päeval jääb uks suletuks. Lehekandjale torkab see südamesse. Ta on jõudnud harjuda nägema ukseprao vahel kahvatut, väsinud nooruri nägu. Küllap ta vist siis läks lund kühveldama ja teenib ometi vähegi. Ega tal ometi külm pole? Või on ta ehk söömata? Vaevalt suudab ta vaigistada oma põksuvat südant. Ega nad teda ometi tänavale ei aja, kui ta ei saa maksa üüri? Nii karm ei saa olla teise hädas ühegi inimese hing. — —

Kuid ka teisel päeval jääb uks suletuks. Anu Tigane möödub uksest ülemisele korrale. Kui ta aga uuesti alla laskub, koputab ta uksele. Ääretus imestuses vaatab talle otsa sama noormehe nägu. „Teie?“ ütleb ta.

„Jah, mina! Tahtsin ... küsida, kas kirjakandja...?“

viiskümmend krooni. Ta on elanud kokkuhoidlikult ja pühadeks on saanud jootrahasid. Ta saadab raha kohe postilt edasi, mitmel ja mitmel korral pärides, kas rahasaadeti jõuab ikka kindlasti pühadeks kätte. Ametnik kinnitab pühalikult, et küll jõuab. „Vist jõulukink?“ pärib ta, ise ilmselt juba kinkiva püha köidikutes.

*

Nüüd on päevad täis hõbedat ja kulda, päevad täis kõla ja laulu, täis kuuselõhna ja küünaltesära. Jõululaps ei juhib rahakirja kandjat ootaja jääkülma tuppa ajal, mil vanaeidekene kodus kaunistab kuusekest, et kallil pühal tuua selle alla noort kodutut, kes oma hinge ja ihu sooendades saaks ammutada troosti ning sisu raskele elule.

Anni S.

Ä D V E N T

Asta Reinsalu ei öelnud palju Helvi Kalle surma kohta. Ta pruunest juustest kaetud laup jäi suletuks.

Sügis oli langetanud kuldseid lehti Helvi Kalle värskete kalmule. Siis oli kiirelt saabunud talv ning kõleda tuule käes külmusid hauad.

Esiajal pärast Helvi Kalle surma kõneldi temast veel kaua ning sellest, et ta ei olevat kunagi sobinud „Alumäele“. Kes võtab siis ka, nagu Henn seda tegi, nii peenepihalise ja hapra olevuse talumajja, annab talle armastuse, töö ja lapse. Kõike seda, mis vajab tugevust ja kannatust. Oli võimatu, et majapidamises läks nii, nagu minema pidi. Kuid Henn ei küsinud sellest palju. Ta õnn hõõgus ning põles nagu Helvi kuldne juuks. Kuus aastat oli viimane tema võlu olnud, siis tabas surm teda nii, nagu ta oli elanudki: abituna, kannatlikuna ning naeratiusega Hennule.

Henn Kalle läks nii mõnigi kord veel kalmistule, väike poeg käekõrval. Nagu kõik nii ka unustus on vaid aja küsimus. Kaks korda oli ta „Leetojalt“ möödunud ning ei olnud hoidunud Asta juure sisseastumast tagasihoidlikuna ja abituna. Ent Astaga oli raske läbi saada. Ta kuulus nende hulka, kes ei tahtnud hästi unustada. Henn oli tol korral otsustanud teisiti ning nii oli hää. Asta süü see ei olnud.

BETTY FURNESS.

FOTO M. G. M.

CAROLA HÖHN

FOTO „UFA“.

võtab vastu uueaasta õnnesoovi.

Detsember puhus merelt jäiset tormi. Teed üksteise juure olid laetud takistustega, milliseid raske ületada. Nende otsa komistati enne kümme korda, kui õige rada leiti.

Henn Kallele ei meelestunud kunagi kõnelda oma lapsest, olgugi et tal oli poisi pärast suuri muresid. Viimane hakkas haigestuma. Ta jooksis kergelt riidetuna kuni hämaruseni väljas. Ajuti jäi ta akna juure magama ning hüüdis unes, nagu pesast välja kukkunud linnupojake hirmunud häälega ema järele. Henn oleks meeleldi ühe või teise üle nõu küsinud, kõige meelsamini Astalt. Ent ta ei saanud seda üle huulte. Viimase hülgav olek sulges ta suu.

Esimese adventi nädalal oli sadanud tugevat lund. Asta istus oma toas voodiäärel. Nagu õrnad unelaulud libisesid suured lumeräitsakad aknast mööda. Õine maastik oli heledasti valgustatud. Selles heledas valguses nägi Asta oma aknast väikest hüplevat tuld, mis ebakindlalt hõljus kord üles, kord alla. Pea oli ta madalal vastu maad, pea tõusis ebakindlalt kõrgemale — nagu läheks advent üksiku laternaga üle külma ja uinuva ilma. Nüüd peatus ta koguni, hõõgus nõrgalt ja võpatus kustudes, nagu hing, kes sureb kadununa ja abitult. Asta tõmbas mantli ümber ning väljus. Lumine öö oli külm ja sinakas. Nõrk tuluke oli kadunud. Kindlate sammudega läks ta edasi, kuni leidis lumes väikese puntra. Ta tõstis selle üles: üks väike poiss värises küllmast. Ta tõstis viimase kiiresti sülle, arvates peaaegu teadvat, kellele see kuulus.

„Kes sa oled?“ küsis ta karmimalt ja tungivamalt, kui tavaliselt lastelt küsitakse.

HANSI KNOTECK.

FOTO „UFA“

„Arvo Kalle,“ vastas väike hääl kartlikult.

„Miks sa ei maga? Sel ajal magavad ju kõik väikesed lapsed!“

„Ema ei mähi mind vaiba sisse! Ma ei saa uinuda, kui mind vaiba sisse ei mähita!“

„Kas seda siis keegi teine ei tee?“

Väikse silmad vaatasid nõutult ja rõhutult, nagu oleks neil raske mure: „Seda ei oska ju ükski nii nagu sina!“

Asta kandis lapse majja, kes hoidis tugevasti ta ümbert kinni. „Ta võiks olla minu,“ mõtles ta ning viis poisi oma laia voodisse, mähkides teda hoolikalt vaibasse. „Kas nii on häa?“ Laps sirutas jalakesi ning oli enesega rahul, nagu väike siilike. Tabatud tundmatust võlust, küsis Asta: „Kas sa saad nüüd magada?“ Ta põlvitas voodi ette ning pani pea lapse lauba juure: „Ütle, Arvokene, miks sa lahkusid kodust nii üksikesed ööd?“ Tumedad ripsmed langesid uniselt alla: „Ema otsima!“ Asta silus paar korda vaikselt ja nõutult üle Arvo pea. Poiss jäi ta käte all magama. Ta lamas seal hästi kinnikaetuna ja varjatuna. Asta riietus, süütas väikese lapselaterna ning läks üle põldude Henn Kalle juure.

„Valva oma poisi järele, Henn!“ Viimane ei taibanud midagi. Ta oli unistanud Helvist ning siis temast ja nüüd seisis ta seal — nagu unelmaist tulnud.

„Kui omatakse laps, siis ei tohi nii sügavalt magada!“ ütles Asta vaenulikult. Henn vaatas abitult ümber, siis hüp-

pas ühe sammuga tühja voodikese juure. Abastav pilk lendas Asta poole tagasi.

„Ma ei ole vaim, Henn — ning sinu poiss magab minu juures üleval. Tal ei ole midagi viga! Kuid see oleks võinud ka teisiti olla!“

Henn võttis mantli. Üksteise kõrval läbisid nad vaikselt karge öö.

„Tule sisse!“ ütles Asta ukse juures, „vaata järele, kas ta on sinu oma!“

Poisike naeratas unes magusalt, kui isa teda suudles, ent ei ärganud.

„Sa võid teda rahulikult homseni siia jätta,“ sõnas Asta Reinsalu, „sa ei oska ju isegi teda vaibasse mähkida!“ Ta ütles seda nii etteheitvalt ja asjalikult, et Henu näkku ilmus tahtmatult naeratus: „Oskad sina siis?“ — „Muidugi oskan ma!“ vastas Asta, „...seda oskasin ka juba varem!“ Ta pööras näo kõrvale lambi valguse eest. „Mine nüüd!“ ütles ta siis, „et inimesed ei hakkaks meist kõnelema!“

„Kui sa mulle enam pahane ei ole, Asta? ...“

„Pahane? Sellest ei saa ometi kohe ühe sammuga üle. Jõulud ei saabu ka ühe päevaga!“

„Ei — aga pühapäeval on advent! Ning siis soovitakse midagi jõuludeks!“ Asta tõrjus teda ukse poole ning ütles, esmakordselt peidetud naeratusena: „Esimesel adventi päeval hakatakse alles jõulusid ootama! Hääd ööd, Henn!“ Ning sulges ukse.

Kuid Henn tundis: see uks oli sõbraalik, ta ei sulgenud enam südant!

HELI FINKENZELLER

FOTO „UFA“

küsimis: „Mida toob 1936. aasta?“

Gary Cooper'i elulugu

Gary Cooper on tulnud pikalt teelt kuulsuse ja õnne raale, ajast, mil ta pääsis „Western“ filmi statistina, kuid sõbrad leiavad ta sama inimese olevat, rahuliku, mõnusa ja sõbraliku.

Ta omab osavuse alati valmis olla soodsateks võimalusteks, liikudes edasi kerge, kindla sammuga. Ta püüab olla hea töömees, ükskõik milline ülesanne ka ei oleks.

Gary lapsepõlves leidub vähe ebatavalist. Ta on sündinud Charles M. ja Alice H. Cooper'ite pojana Helena's, Montana's. Üheksaastastelt sattus Inglismaale. Käis keskkoolis Dunstable's, Bedfordshire's ja nelja aasta pärast tuli Montana'sse, et astuda ülikooli.

Ta isa oli mures poja ebatavalise pikkuse ja kõhnuse pärast. Autoõnnetuse tagajärjel Gary veetis kaks aastat isa karjamõisas, õppides ratsutama, laskma ja linguga hobuseid püüdma — kasulikud kogemused, mis hiljem võimaldasid talle varajast filmiteenistust.

Linna tagasi jõudes poisi õlad olid laienuvad ja kõhnus oli arenend saleduseks. Kaks aastat veetis ta nüüd kolledžis Crinnell'is, Iowa's, kuid keeldus joonistajaks saamast Helena ajalehe juure.

Siis palkas teda Los Angeles. See oli noor linn, terve, ettevõtlik ja kiiresti kasvav. Ta leidis selle ideaalse koha olevat ühele edasipüüdvale noormehel.

Kuid Los Angeles'is oli joonistajaid ja kunstnikke rohkem kui vabu kohti. Gary sai agendiks kuulutuste büroosse. Kolm kuud hiljem aga suleti agentuur ja ta oli jälle kohata.

Üks Gary sõpradest soovitas talle astuda statistina filmi. Ta registreeruski ja teatas oma ratsutamise osavusest, misjärele ta palgati statistina Tom Mix'i filmi „Õnnelik hobuseraud“.

Cooper lonkis ühest stuudiost teise, teenides vaevalt elamisraha, kuid ta ei tahtnud paluda vanemalt abi.

Lõpuks Gary sai osa Western filmi, olles partneriks Eileen Sedgewick'ile. Tasu oli väikene ja töötähtpäev lühike.

Siis Samuel Goldwyn'i studio vajas noormehi. Gary sammus ühes 100 teisega tootja ette. Goldwyn, hüütud Hollywood'i suurimaks tähtede tegijaks, valis Cooperi — võimalik, et tema mõnususe ja sõbraliku naeratuse pärast — ja andis talle Abe Lee osa „Barbara Worth'i võitmises“. Tasuks sai ta 75 dollarit nädalas, mis oli siis talle suureks rahaks.

Cooper oli edukas selles filmis. Tootjad märkasid pea ta isiksust, sõbralikku olekut ja mehelikku käitumist.

Varsti mängis ta „Tiibades“ ja siis Clara Bow'iga filmis „See“ ja „Lahutuse lapsed“. Viimasele järgnes edu „Saladuslikus vagunis“ ning Hollywood mäletas, et noor Mr. Cooper oskab ratsutada ning hästi käsitada relva. Valmis pikk seeria edukaid ratsutamisfilme.

Siis algas gangsterite tsükl ja Gary mängis „Linna tänavates“ Sylvia Sidney'ga. Nüüdsest oli ta staar, kes sai populaarseks oma suurepärase loominguatega filmis „Seitse päeva puhkust“, „Marocco“ ja „Jumalagajätt sõjariistadele“.

Arstid soovitasid Garyle puhkust, kuna ta töötas liig palju. Ta otsustas võtta korralikku puhkust, ühinedes suure jahi-ekspeditsiooniga, korraldatud mr. ja mrs. Jerome Preston'i poolt, ja purjetas 1931. aasta algul Aafrikasse.

Siin leidis ta eest enam vaimustust kui arvas, sest seltskond oli otsustanud mitte varem laskmist lõpetada kuni loom oli langenud. Gary kõige põnevam moment saabus, kui ta tappis ühe lõvi ainult 30 jala kauguselt. Kokkuvõttes tappis ta umbes 40 looma ümber ja väga mitmed nahad ning pealuud asuvad praegu ta kodus San Fernando's Hollywoodi lähedal.

Janunedes töö järele ta ruttas tagasi filmimaale, pulbitsedes energiasid läks ta vastu suurtele triumfidele. Gary on esinenud sõjafilmes enam kui ükski teine näitleja. Hiljuti mängis ta peosa „Bengali's“, linastatud Francis Jeats-Brown'i romaani järele ühest suurepäraselt võitlevast rügemendist.

Siis tuli Cooper tagasi Goldwyn'i juure, kus ta mängis oma esimese karakterosa enam kui üheksa aastat tagasi. Tollel sai ta 75 dollarit nädalas, nüüd aga liigub kuuldus, et Gary sissetulek „Pulmaöös“ ulatus umbes 100 kordseks nimetatud summast.

Cooper on tõenäoliselt kõige väiksema jutuga mees Hollywoodis, rääkides vaid siis, kui on midagi tähtsat öelda. Võibolla, et tema vaikimine põhjustabki korrutatavaid lugusid kujutletavaist romaanest. Ei möödu kuudki, kui jälle soositatakse, et Cooper on armunud miss sellesse — ja sellesse. Kuid Gary ainult naeratab ja vaikib.

1933. a. detsembris siirdus Cooper New-York'i isiklike põhjusil. Liikused agarad jutud, et ta on kihlatud Miss Virginia Balfe'ga, kes on filmes esinenud Sandra Shaw'na. Viimane on Cedric Gibbons'i, Dolores del Rio direktori ja abi-kaasa, õetütar ja tema ema on Mrs. Paul Shields New-York'ist.

16. detsembril 1933. a. leidis aset Cooper'i ja Miss Balfe vaikne laulatus, millest ainult perekonna liikmed ja lähedased sõbrad osa võtsid.

„Olen leidnud tüdruku, kes on mu tõeline ideaal“, lausub Gary. „Ta oskab ratsutada, relva käsitada, üldse kõike teha, mida mina harrastan. See pole tavaline Hollywood'i romaan. See on erinev“.

Nad elavad nüüd Hollywoodi lähedal ühe karjamõisa hoones, mis on asetatud kesk viljapuaeda. Siit Gary võib kuulda selgetel, külmadel öödel laanehundi hulumist, mis meenutab talle kodu.

Kõigile lugejatele ja sõpradele

*häid jõulupühi ja
õnnelikku uut aastat*

Filmžurnaal

KÕIK STAARID EVIVAD TÕSISEID HUVE.

Hollywood pole paik ühekülgsusele. Staarid evivad lina kõrval veel teisi tõsiseid huve.

Jean Harlow, näiteks, tahab olla samuti kirjanik kui näitlejagi. Ei möödu päevagi, mil ta ei tülita masinkirjutajat oma ideedega. Ta on kirjutanud ühe raamatu ja kavatseb neid veelgi kirjutada.

Oleme palju kuulnud *Joan Crawford*i väsimatust energiast ja aktiivsusest. Oma paljude tegevuste hulgas evib ta erilise nõrkuse laulmise vastu. Tal on iga päev laulutund ning iga paari nädala järele ta koostab protokollid oma edasijõudmise kindlaksmääramiseks.

Clark Gable on väga huvitatud inseneri tegevusest ning omab sel alal ka juba kaunis palju teadmisi.

Laise Rainer evib nõrkuse kirjutamise ja skulptuuri vastu. Praegu ta töötab ühe balleti stsenariumi kallal, millega loodab varsti lõpule jõuda. Tunnistuse tema skulptoritööst annab kogu ta kodu. Need on pronksist figuurid, mis enamikult kujutavad loodust ja loomi.

Wallace Beery lemmikalaks on pildistamine, omades igat liiki kaameraid. Wally pildistab alalõpumatult omi sõpru ning perekonnaliikmeid. Ta arendab oma isiklikku filmi ning on katsetamas värvilise filmiga.

Robert Montgomery, soetades omale farmi New-Yorki, on tõsiselt huvitatud loomade kasvatusest. Taandudes kord linalt seisab tal farmerina uus karjäär ees.

Maureen O'Sullivan'i harrastuseks on jahisõit, veetes tunde oma peigmehe John Villiers Farrow jahil — seda ise juhtides.

Rosalind Russell'i garderoob on valmistatud tema isiklikkude skitside järele ning ta kodu on sisustatud vastavalt tema ideedele.

Robert Taylor uurib psühholoogiat, ala mis teda väga huvitab. Sagedasti kasutab ta neid teadmisi oma filmikarjääris ettetulevate probleemide lahendamisel.

Louise Fazenda omab suure raamatukogu. Teda huvitavad igat tüüpi inimesed.

„MORAAL“.

Keskealine õpetlane Sir Marcus Ordeyne satub kimbatusse Assüüriast Inglismaale sõites. Ta oli hiljuti teinud tähelepanuväärt leiutise, mis toimetatakse ühes kastis laevale. Kuid samasse kasti on pugunud ka võluv tütarlaps Carlotta. Laeva väljudes teatab endast tüdruk ja põhjendab oma paosolekut põgenemisega vihatud abielu eest. Marcus nõustub teda kaasavõtma Inglismaale. Londonis tütarlaps armub temasse. Tekib armastuse kolmnurk. Lõpuks Marcus on veendunud, et armastab vaid seda metsikut, eksotiilist lille Carlotta't.

Väike Meksiko näitlejatar, Lupe Velez, on haruldaselt hää metsiku Carlotta'na. Lupe oli selle filmi valmistamise ajal Twickenham'i stuudios elu ja hing. Ta alaliseks saatjaks oli tema mees, Johnny Weissmüller, paremini tuntud Tarzanina. Naeratades mainis ta selle põhjust: „Ma tõi teda kaasa stuudiosse, et meie ei saaks katkestada tülitsemist. Alalõpmata ma kuulen meie tülidest. Kord jaamast ärasõites võtsin mina kollase takso ja Johnny punase, sest meil oli väga palju pakke. Järgmisel päeval lugesin ajalehist, te meie oleme tülis lahkunud. Kuid ei tee viga. Nii-kuinii mõistetakse mind alati hukka kõige pärast mis juhtub.“

Jan Hunter esineb efektselt Marcusena. Noel Maddison annab hea võrgutaja tüübi. „Moraal“ on värvika ja hästiareneva intriigiga draama.

Kaks naist armastavad üht ja sama meest, kaks meest sama naist, kuid armastus leiab lahenduse.

SHIRLEY TEMPLE
uues filmis „Käharpeake“.

FOTO FOX-FILM.

„KÄHARPEAKE“.

„Käharpeakese“ tähekesse šarmi saladus seisab tema ema intelligentis ja hoolitsevas armastuses. Mrs. Gertrude Temple avaldab Ameerika emadele oma Shirley eest hoolitsemise meetodi:

„Õnnelik laps on terve laps, see on põhilause, mida ükski vanem ei tohi unustada. Ärge kunagi kõnelege laste juuresolekul oma muredest ja rahalistest raskustest.

Kui Shirley oli veel baby, ma viisin ta eduka lastearsti juure, kes koostas tema vajadusile vastava dieedikava. Ma toimin nende näpunäidete järele ning olen rahul tagajärgedega. Shirley pole kunagi haige olnud. Pöörduge kõik heade lastearstide poole, sest nad on kasulikumad, kui ajast mahajäänud vanaemade õpetused.

Olen ikka püüdnud Shirleyle mõista anda, et olen ta parim sõber, kes võib teda vajaduse korral aidata.

Minu viimane ning tähtsam nõuanne — ärge olge kunagi laste nähes morn ega karm. Püüdke olla armastusväärne ja lahke.“ — „Käharpeakeses“ esineb Shirley armsa vaeslapsena, kes tasub oma heategijale, aidates teda võita armastatud tütarlast.

John Boles on heategija ning tema armastatu, Shirley õde, Rochelle Hudson.

Ray Henderson on loonud viis võluvaid melodiat Shirley filmi jaoks.

50 Hollywoodi noorurit on saanud kadestamisvääreteks lasteks esinedes vaeslastena Shirley filmis.

TEIE PEREKONNAS VÕIB LEIDUDA PUHKEV STAAR.

Küllaltki imelik kuid lina suurimad staarid pole näitlejate ega geeniuuste lapsed. Nad on päämiselt võrsunud tavalistest argipäeva perekondadest. Norma Shearer'i, Jeanette MacDonald'i, Clark Gable'i, Edna May Oliver'i, Francis Langford'i ja Robert Young'i isad on ehitusettevõtjad. Greta Garbo ja Luise Rainer on võrsunud kaupmehe perekonnast.

Wallace Beery isa on politseinik. Rosalind Russell'i isa on advokaat. William Powell'i isa raamatupidaja. Virginia Bruce isa kinnitusseltsi agent. Joan Crawford on pea-aegu erand, kuna M-G-M staari isa oli teatriomanik. Erandid on Constance Bennett, Chester Morris, Jean Hersholt, Lionel Barrymore ja Constance Collier, nad kõik on üles kasvanud teatri atmosfääris.

JEAN HARLOW ja WILLIAM POWELL
uues filmis „Trocadero“.

FOTO M. G. M.

„TROCADERO“.

Metro-Goldwyn-Mayer'i toodang „Trocadero“ on suurepärase, meloodiarikas helifilm. Siin Jean Harlow tantsib! Jean Harlow laulab! Et laulda oma laulu, võttis Jean Harlow kaheksa nädalat laulutunde. Et tantsida seda metsikut rütmi, õppis ta tantsu üheksa nädalat.

See platinablond jumalus, kes elab valges majas, valges ruumes valge mööbli keskel, esineb „Trocadero's“ tundmatu karnevali tantsija Mona Leslie'na, kes Powell'i läbi tõuseb Broadway starti. Franchot Tone'i näeme miljonäri poja Bob Harrison'ina, kes tõstab Mona kõrgusteni ning liukab siis skandaali pessa.

Peale nende kolme näitleja esinevad „Trocadero's“ veel May Robson, Ted Healy, Nat Pendleton, Robert Light, Rosalind Russell, Henry Stephenson ja Louise Henry.

Monte Carllost toodi tuntud tantsija Carl Randall, kes esineks koos miss Harlow'ga. Filmi jaoks palgati kümme kõige ilusamat Hollywoodi tüdrukut. Londonist saabus suurepärase laulja Mae McKinney. Samas filmis näeme uut 1935. aasta lina „leiutist“, 27 a. vanust Broadway laulvat staari, Allan Jones'i. Ta toodi New-Yorgist ning on sensatsiooniline noor tenor.

Sädeleva muusika „Trocadero“ tarvis on loonud Jerome Kern ning teised nimekad komponistid.

FOTO M. G. M.

JOAN CRAWFORD ja ROBERT MONTGOMERY
uues filmis „Küllalt naistest“.

„KÜLLALT NAISTEST“.

Film „Küllalt naistest“ sisaldab huumorit, võlu ja suurepärase tegelaskonna. See on Metro-Goldwyn-Mayer'i uus toodang peaosades Joan Crawford'i ja Robert Montgomery'ga, Edward H. Griffith'i lavastusel.

Joan Crawford esitab ilusat „moodsat naist“ Marcia't ja Montgomery tema võluvast meest, Sherry't. Film käsitleb 1935. a. naise probleeme, kes kahtlustab oma meest truudusetuses.

Marcia, kahtlustades oma meest, otsustab kokku kutuda kõiki tema ex-lemmikuid nädalalõpu pühitsemiseks. See situatsioon kõditab teie naerunärve veel kaua pärast kinost lahkumist.

„Küllalt naistest“ on kahtlematult aasta parim toodang. Kaastegevad veel Charlie Ruggles, Franchot Tone, Edna May Oliver, Gail Patrick ja Reginald Denny. Erilist tähelepanu väärivad selles filmis miss Crawford'i suurepärase tuuletid, mis on omapärase ning seninägematud.

„PÄRAST TÖÖ LÕPPU“.

Sharon Nancott teenib ajakirjanikuna ühe New-Yorgi ajalehe juures. Noor Jim Branch armub temasse. Sharon liigub aga sageli advokaat Tommie Bannisteriga, kes ajab Henry Patterson'i ja ta naise Julia lahutusasju.

Kord Sharon külastab Bannisterit. Varsti saabub ka Julia, kellele Bannister vastu ruttab, et teda ära saata. Julia teeb armukadeduse stseeni ning Bannister lööb teda. See kõik sünnib Sharon'i teadmata.

Järgmisel hommikul leitakse mrs. Julia Patterson tapetult oma magamistoast. Kuriteos kahtlustatakse tema meest. Ka Branch võtab elavalt asja uurimisest osa. Lõpuks selgub, et tapjaks oli Bannister. Ta vangistatakse. Branch ja Sharon abielluvad.

„Pärast töö lõppu“ on põnev Metro-Goldwyn-Mayer'i toodang, kus esinevad Constance Bennett, Stuart Erwin, Billie Burke, Harvey Stephens, Katharine Alexander ja — Clark Gable, näitleja, kes hiljuti sai austajailt kuld medali, kui kõige enam armastatud meesnäitleja. „Ta pole viic aasta jooksul muutunud põrmugi!“ ütleb Joan Crawford, ning selles seisabki Gable'i võlu ja edu saladus. „Ma olen tavaline inimene,“ ütleb Gable ise, „ning armastan tavalisi asju. Tervist aga üle kõige.“

Elu piasjasju

1. Särk-fantasi

Möödunud laupäeval hüppasin sisse kauplusse — Leningradodeshdasse. Tahtsin nimelt osta särki.

Pühapäeva õhtul pidi meil olema tantsupidu, ja oli nagu tahtmine kord paremini riietuda. Otsustasin siis seks puhuks osta ilusama särki. Mingisuguse, nii öelda, fantasii särki.

Valisin välja. Niisugune taevakarva, kahe külgepan-dava kraega. Noh, aga mitte põrmugi halvem kui välismaa särk.

Jooksin kiiresti koju. Proovisin selga. Tore. Otse pilt. Vaata kas või silmad peast!

Arvasin, et küllap nüüd preilid õhtul mahti ei anna!

Pea tähendama, et olen niisugune kole puhas inimene. Proovides särki selga, jäi mingi halb tunne. Tont neid teab, arvan. Vähegi, kes käega särki käperdanud. Poleks halb lasta läbi pesta. Kulu sellest mitte kõne väärilinegi, ainult kaksikümmend kopikat. Kuid selle eest mõnus selga ajada.

Jooksen pesunaise juure. Elab siinsamas meie hoovis. Lukerja Petrowna.

Kullakene, ütlen, katsu kuidagi! Homme tantsupidu. Homseks vaja. Kas võin loota?

Loota, ütleb, võid. Tule just peo eel ja särk on valmis. Pestud ja triigitud, ühes kahe külgepan-dava kraega.

Teisel päeval enne pidu jooksen pesunaise poole.

Võtan särki ja kiiresti ümberriietuma.

Tõmban selga. Püha neitsi! Ainult särki nimi: krae lühike, kätsed — küünarnukkide otsas. Mis kurat see on?

Tuhatnelja tagasi pesunaise juure.

Nii on see ikka. Pole midagi. Uued särkid lähevad nüüd ikka kokku, või on see uus väljatootamiseviis. Võib-olla ka materjal. Kuid sellest pole midagi!

Kuidas nii, pole midagi! Ei küüni kõrisõlmenigi. Oli 38 sentimeetrit, aga nüüd vaevalt 32.

Selle eest, ütleb pesunaine, ole veel tänulik. Eile pesin raamatupidajale särki, ja andku jumal, et tal neljakümnest järele jäi viis sentimeetrit. Mulle aga ähvardas hambad sisse lüüa. Aga mis mina sinna parata võin?

Kurat võtaks! Mis nüüd?

Aeg aga veereb, pidu juba käib.

Tõmbasin siiski särki selga ja teistele silmapettuseks veel oma vana särki otsa, et oleks korralik, ja jooksin peole. Midagi. Ei märgatudki. Ajasin läbi.

2. Lambivari

Meil ühiskorteris lõhuti ära lambivari. Elektrilambilt. Üks elanikkudest, kurinakk, tulles koju auru all, oli ei tea, kas hakanud lauda lakke pilduma või mis. Ja lõhkuski lambivarju. Oli tore vari, lame niisugune, piimaklaasist.

Pärast aga ei tahtnud varju eest maksta ja kolis välja.

Terve aasta läbi korjasid üürnikud uue lambivarju jaoks raha. Ja kui raha oli koos, tegid mulle üksmeelselt ülesandeks muretseda see asjakene.

Läksingi eile ostma. Aga teate, kuidas nüüdsel ajal lugu ostmisega? Otse häda!

Astusin ühte ärr — varjusid ei ole.

Läksin teise — on varjud, kuid tänavalampidele. Ühes laternapostidega.

Kolmandas kaupluses müüja annab mulle väheldase, pealtnäha kas või paraja varju, kuid lisab väsinud häälele, et

GRETA GARBO.

vari on võetud vitriini väljapanekute hulgast, ja seepärast — ei ole müüdav.

Viiendas äris öeldi:

Milleks teil, seltsimees, lambivari? Ostke meilt lülitaja. Või see lühter siin. Selle külge võib end vähemalt üles puua...

Kui seitsmendasse kauplusse sisse tungisin, ähvardas mind juhataja rusikaga. Karjus juba eemale vastu, et jooksva kuu kestel varastatud kauba ülelugemise tõttu täna müüki ei toimu.

Üheksas ja kümnes kauplus olid aastaaruande tegemise tõttu pikemat aega suletud.

Kolmeteistkümnendas kaupluses leidis aset jägmine ajalooline vestlus:

Mina ütlen: Kas teil on ehk...

Juhataja nuuskab mina käsesse ja vastab:

Ei ole...

Lubage, ütlen, ma pole veel öelnud, mida soovin.

Ei ole, noh, ei ole, jõllitab juhataja. Mis te ajate, ega te laps pole!

Siis, ilma et oleksin läinud edasi neljateistkümnendasse ärr, seadsin sammud otse puustrusti ja ostsin kogutud veeringute eest väheldase aluse keppide ja vihmavarjude jaoks. Üürnikud olid kenasti rahul.

On nagu parem, ütlesid, muidu ehk mõni jälle võtab noka täis ja vehib maha selle õrna asja. Puust kepialus aga kindel tükk.

Ja kui mõelda asjale filosoofilisest küljest — milleks, tont, peaks ajama inimene taga üht lambivarju?

M. Sošenko.

JEAN HARLOW ja CARL RANDALL uues filmis „Trocadero“.

FOTO M. G. M.

Pisiasju filmi-maailmast

DOUGLAS FAIRBANKS'I ELU- LOOLISI ANDMEID.

Douglas Fairbanks on sündinud Denver'is. Hariduse sai ta Jarvis'e Sõjaväelises Akadeemias, ida Denver'i Ülikoolis ja Colorado Allveelaevastiku õppeasutuses.

Noorpõlve treening sisaldab vehkemist, tantsu, dramaatilist literatuuri ja suurel määral kergejõustikku.

Esimest korda esines laval 17. aastast New-York'is, tõustes kiiresti filmitaeva kinnistähiks. Kutsuti D. W. Griffith'i filmistuudiosse. Tõus ja kuulsus linal on sama fenomenaalne, kui ta lavakarjäärgi.

Esimene film oli „Tallekene“, valmistatud vana „Triangle Company“ poolt, esinemine pani aluse uuele filmitüübile.

Pärast 13-ne filmi valmimist Artcraft'i kaudu, hiljem süvenedes „Famous Players-Lasky Corporation'i“ töösse, ta sõlmis sõprussidemeid Mary Pickford'i Charlie Chaplin'i ja D. W. Griffith'iga „United Artists'is“.

Parimad filmid on „Kolm Musketääri“, „Bagdadi varas“, „Gaucho“ ja „Tulehargi taltsutamine“. Viimases esines ta Mary Pickford'iga.

Pärast „Igatsust kuu järele“ Bebe Daniels'iga peaosas, Douglas tegi reisi ümberilma, andes reisimuljeid edasi filmis „80-ne minutiga ümber ilma“.

Kulukate katsete tulemusena valmis esimene värviline film „Must piraat“.

„Gaucho's“ oli Douglase partneriks

CAROL ANN BEERY oma isa ja uue armsamaga. Carol ANN ütleb, et ta on kade kui Wally mängib jälle Jackie Cooperiga „O'Shanghnessy poisis“.

uustulnuk Lupe Velez. Tema esimeks helifilmiks osutus „Raudne mask“.

Fairbanksi hilisemaid filme on „Don Juani eraelu“, Merle Oberon'i ja Benita Hume'ga.

FAIRBANKS FILMIST VÄSINUD.

Douglas Fairbanks, vana seikleja ameerika filmides, teatab oma lõpuli-

kust lahkumisest filmist. Nagu teada, oli ta kaua aega Mary Pickfordiga õnnelikus abielus ning lahutus temast alles hiljuti. Ta tahab minna Jaapanisse ja seal abielluda. Kuid mitte mõne jaapanitariga vaid Tokios elava inglise iluduse lady Asley'ga.

VAHEJUHTUM BUDAPESTIS.

Budapesti rahvusteatri esisel platsil peetakse nädalaturgu, kus ümbruskonna talunaised müüvad toiduainete kõrval ka kuulsaid ungari rätikuid ja koetud esemeid. Siia ilmus kord keegi noor mees ning ostis ühelt talunaiselt suure rätiku. Viimase eest maksnud, jättis ta selle talunaise kätte, juhatusesega, et see eseme müüks veel kord ühele noorele punajuukselisele daamile, kes tunni aja pärast pidi mööduma ja tema järele küsima. Keegi turul ei aimanud, et siin oli tegemist „Kerge ratsaväe“ filmi ülesvõtetega, milles Marika Röck pidi ostma ühe niisuguse rätiku. Kaamera peideti sihilikult tähelepanu äratamata autosse, et mitte mõjustada sündmuse loomupärasust. Kuid arve oli tehtud talunaiseta. Programmi kohaselt ilmus Marika Röck ning möödus talunaisete ridadest, et enesele midagi välja otsida. Tubli vanaeit jooksis rätikut lehvitades tema poole ning ulatas selle daamile metsikult žestikuleerides. Kui Marika programmikohaselt tahtis maksta, siis keeldus viimane ägeda pearaputusega „pettust“ kaastegemast. Lühidalt, ta rikkus sõna tõsiselt mõttes stseeni.

HOLLYWOODI ABIELUD.

Ameerikas abiellutakse kiiremini ja järelekaalumatumalt kui meil. Sellest selgub ka, et lahutuste protsent ei ole kusagil nii suur kui seal. Enamikkuude ameeriklaste püüd on võimalikult originaalselt abielluda ja seega enesest teisi kõnelema sundida. Abiellutakse telefoni teel või uue ajal ka raadio kaudu. Laulatused toimuvad suplemisel või koguni lennukil.

Eriti originaalse arvas enese olevat Jean Harlow, tuntud ameerika filminäitleja. Ta abiellus hommikul vara kell pool viis. Sellele mõttele ei ole keegi enne teda tulnud ning on enesest mõistetav, et kogu Ameerika räägib Jean Harlow'st ja ta abielust.

Jean Harlow ei abiellunud esmakordselt. Ta abielu afäärid on olnud juba kaunis sageli avalikkuse käes kõneaineks. Ta oli vaevalt 16 aastane, kui abiellus enesest kolmekordselt vanema rikka Charles Mc Grew'ga. Abielu kestis täpselt üksteist kuud. Siis lahutati ta jälle. Jean Harlow läks Hollywoodi, kus ta tegi enese populaarseks mitmesuguste armuseiklustega. Kõige populaarsemaks muutus ta plaatinablondi juustevärvi leiutamise, mis leidis palju järelaimajaid.

Aasta eest oli Jean Harlow nimi uuesti kõikide suus. Ta abiellus teist korda. Seekord saksa filmirežissööri dr. Paul Berniga. Kaks kuud pärast pulmi lõpetas dr. Bern oma elu enesetapmisega. Mis teda surma ajas, ei ole kunagi selgunud.

Ta kolmas mees on filmioperaator Harold Cosson. Abielu ei järgnenud enesestmõistetavalt mitte Hollywoodis. See oleks olnud liig vähe originaalne. Jean Harlow ja ta väljavalitu astusid keskööl lennukisse ning sõitsid Arizonasse. Nad saabusid sinna kell 4 hommikul. Peräkonnaseisumetnik aeti voodist välja neid laulatama. Ameerikas peab viimane päeval ja ööl käsutuses olema. Ebahariliku öötalituse eest laseb ta enesele ka tunduvalt kõrgendatud öötaksi järele maksta.

Igal juhul oli Jean Harlow ja Harold Cossoni vaheline abielu kella poole viieks sõlmitud. Originaalsuse rekord on saavutatud, terve ilm räägib selle üle. Midagi muud reklaami igatseja plaatinablondi leiutaja ei tahtnudki saavutada.

Nüüd on saabunud uus teade: Jean Harlow ja Harold Cosson lasevad end lahutada. Abielulahutuse päev on juba kindlaks määratud. Nagu lehed teatavad, põhjendab Jean Harlow oma lahutust sellega, et ta olevat saanud tuntud

Tutvustame siinkohal G L A D Y S S W A R T H O U T'I. Suurepärase tütarlaps ja hiilgav mezzo-sopran. Mängib John Bolesiga „Rancho roosis“.

„Hollywoodlastelt“ kolm abielu ettepanekut.

Õnnelik Ameerika! Õnnelik Jean! Õnnelikud mehed!

CONSTANCE AINEKS MÜRGISTATUD SULGEDELE.

Palju on kirjutatud ja öeldud, mis pole meelitatav Constance Bennett'ile. Harva mõni julge hing ütleb mõne hea sõna tema kohta. Liig sageli on ta aineks mürgistatud sulgedele.

Öeldakse, miss Bennett ei hoolivat sellest, mida mõtleb temast Hollywood või maailm.

DICK ja DOFF vallutavad Indiat.

On siiski väga palju meeldivat Constance juures. Mina olen temast rohkem vaimustatud, kui ühestki teisest filminäitlejast. Ma imetlen ta ausust, ta osavust ellu suhtumisel, ta auhustust ja energiat ning julgust elada oma elu. Samuti imetlen teda näitlejana. Bennett pole küll kõige suurem näitleja, kuid ta mängib kui ilus naine, kel on arusaamist ükskõik millise osa tarvis. Ta näib puhtana, võltsimatuna ja hästi hoolitsetuna.

Glenn A. Broquist.

EELISTAGE TÄNAPÄEVA GABLE'T.

Clark Gable on populaarsemaid mehi linal, kuid kui ta poleks jatkanud toorust, häbematus osades, mida mõned talle ette heidavad, kas ta oleks jõudnud siis selleni? Kindlasti mitte. Avalikkus on näidanud kasvavat huvi tema vastu, kuna iga uue filmiga täieneb tema looming ja isiksus pääseb enam mõjule. Ta pole mitte tüüpiseeritud näitleja. Ta mängib suurepäraselt nii draamat kui komöödiat.

Mr. Gable on sõna tõsisel mõttes mehine ja usaldatav. Mina hindan teda kui mehist meest, kes on afektita ja igal juhul gentleman. Ta meeldib mulle sellistes osades, kus ta on esinenud Joan Crawford'iga. Clark Gable evib näitlemise osavuse, suurepärase huumorimeele, mõistuse, šarmi, omapära ja julguse.

Oma loominguga viimases filmis saavutas ta Akadeemia nimetamisväärse tunnustuse. Tänapäeva Gable on võluv, veidi kardetav, suursugune ja dünaamiline. Ütlen teile, Clark Gable, jääge nii suureks kui teie olete.

Helen McCleary.

TASU KOERA EEST.

Hans Albersi koer „Foxi“ oli hiljuti ära joosnud. Kuid pruugib vaid kanda Hans Albersi nime ja asetada ajalehte väike sõnum, kui juba filmist vaimustatud õrnemsoost sajad läbivad otsides Berliini tänavaid. Oli ju siin aimamatu võimalus isiklikult tutvuda vaikselt austatud filmikangelasega. Vaevalt oli möödunud mõni tund kuulutuse ilmumisest, kui ilmuski juba rõõmust sädelev noor tütarlaps Albersi korterisse. „Jätke koer siia, hiljem saadame teile tasu koju!“ arvas majapidaja. Kuid sellega ei olnud tütarlaps nõus. „Ma pean ta härra Albersile isiklikult üle andma,“ ütles ta veendunult ning lahkus, et uuesti tulla siis, kui Albers on ülesvõtetelt tagasi. Auto-gramm ja isalik suudlus olid tüdrukul koera leidmise tasuks.

Willy Fritsch

Willy Fritsch on õnneseen, kellel kõik mängides õnnestub: filmis ja elus.

Kui vaadelda Willy elu, pole kahtlust, tal on algusest peale õnne olnud. Juba oma isa, kes oli Kattowitzis vabrikant, oli ta enesele, nagu öeldakse „hästi väljaotsinud“. Ta noorus oli ilus. Võibolla kriitiline silmapilk välja arvatud, mil ta energiliselt otsustas õelda gümnaasiumile adjöö ja minna üle näitlejate kooli.

Kas temast, kui ta oma tahte ei oleks läbiviinud, oleks saanud tubli vabrikant?

Võibolla siiski. Keegi, kes enese suhtes elutähtsat asja ei suuda läbi viia, kes võõra tahte alla paindub (kuigi esimene on hästi mõeldud), see ei viiks asja nii kaugele. Ning et poisil oli raudset tahet, näitas ta perekonna imestuseks juba siis. Ta löi end läbi. Kahju neist, kel Willyga muu kavatsus oli.

Näitlejate koolis edenes asi kiiresti.

Esimesi angažemente. Saksa teatri külaskäigu etendused inflatsiooni aastatel Skandinaavias. 1934 aastal oli Willy Stokholmis kuulnud täht, kelle üle juubeldati. Ainult emigrantide presse ja temasarased, tegid hapu näo. Kuulsuse tipule jõudnud, külastas Willy omi noorpõlve töökohti uuesti.

„See oli väga, väga ilus,“ jutustab ta. „Inimeste südamlikkus — midagi niisugust ei ole ma teiste külaskäigu etenduste aeg kunagi läbielanud, hoolimata kõigist sümpaatia avaldusist. Kuid ilusam esimesest korrast ei olnud ta siiski...“

*

See kuulub tema juure: kõik läheb vaevata.

Teatrist filmi, täiesti kergelt. Kohe angažeerib teda Ufa ning ta jääb viimasele truuks. Üksteist aastat on ta Ufa-meis, üksteist aastat mängib ta suuri osi. Et ta elu suur joon säiliks, näeme teda järgmisel aastal nagu juba sageli ning viimati filmis „Kongress tantsib“, koos oma klassilise partneriga, Lilian Harvey'ga.

Õieti öelda ei ole filmiilmast peale Garbo ja John Gilberti olnud veel ühtegi nii klassilist paari, kui Fritsch ja

JUNE KNIGHT.

FOTO. M. G. M.

Harvey. Mõlema paari üle on palju kõneldud. Mõlemaid on vaheldamisi kihlatud, „salaja laulatatud“ ja lahutatud.

Kes on näinud Willy Fritschit kodus või Neubabelsbergis, teab milline töötaja ta on. Kui tähelepanelikult (ning sageli valju kriitikaga) ta pooltosinaid ülesvõtteid läbi töötab, näitlemise võimalusi uurib, enne kui otsustab mõne kasuks. Kuidas ta ülesvõtete aeg seob töötöidust hää tujuga — mis küllaltki sageli, pärast kolmekümmendat proovi, raske säilitada on. Kuidas ta on kõigile, kel temaga tegemist, eriti ülesvõtjale, tehnikule ja ateljeetöölisele hää seltsimees. Kuidas tema ja sinistes kitlites meeste vahel, kelledest mõned juba üksteist aastat ta „kolleegid“ Ufa juures on, lendab usaldav „sina“, vahel kapseldunud nii mõnessegi teravasse, tabavasse märkusesse, mis kunagi aga jäme ei ole...

*

Nähtavasti on tema nagu kallimaid mehenägusid terves Euroopas. Ufal oli kellegi joonistajaga protsess, kuna Ufa pidas Willy Fritschit nagu, lepingu põhjalise õigusega, enese omanduseks. Kaebuses hindas ta seda sajatuhandele margale.

Kohtunik oli aga teisel arvamusel. Mitte sellepärast, et Willy nagu ei oleks seda väärt, vaid kohtuniku arvates olevat Willy Fritsch avaliku elu isik ning sellega ei omavat seda kaitset, mis muidu eramehe näo üksik-õigust garanteerib.

Stseen filmist „DAVID COPPERFIELD“, mida linastab lähemal ajal kino Bi-Ba-Bo.

„DAVID COPPERFIELD“.

Enam kui aastase ettevalmistuse järele on viimaks valminud Metro-Goldwyn-Mayer'i tootel ning George Cukor'i lavastusel film „David Copperfield“. Miljonid on lugenud Dickens'i suurimat novelli „David Copperfield“, mistõttu põnevusega oodatakse selle ilmumist linal.

Filmis esineb 65 peategelast ning hulk kõrvalosalisi. See on ennekuulmatu arv. Filmi esietendus on kindlasti suursündmuseks.

Lühike sisu.

Kui David on kaheksaastane, armub tema ema Edward Murdstone'sse ning abiellub viimasega. David saadetakse oma kasvataja, Clara Peggotty'ga, Yarmouth'i. Sääl tutvub ta kogu Clara perekonnaga, elades koos nendega kaluri paadis, mis oli ümberpööratud moodustatud onniks. Blunderstone'sse tagasipöörates leiavad nad eest Murdstone tigea koduvalitsejana. Ta käitub karmilt David'i ning tema emaga. Mõni kuu hiljem ta isegi lööb David'it. See juhtum annab emale surmava hoobi. Ta sureb sünnitamisel ühes lapsega. David saadetakse tööle Londonisse. Siin on ta pudelipesijaks ühes räpases vabrikus, elades Micawber'ite perekonnas. Mõne aja pärast Micawber satub võlgadesse ning kogu pere ühes nelja väikse lapsega paigutatakse vanglasse. David põgeneb oma tädi Betsey juurde Dover'isse. Tädi hoolitseb David'i eest hästi, kuigi ta Davidist varemalt ei hoolinud, sest David oli tema lootuste ja ootuste kiuste sündinud poisina. Siit siirdub David Canterbury'sse Wickfield'ide juurde. Lapsepõli möödub kiirelt. 17. aastaselt kohtub ta jälle Micawber'iga. Muretseb talle teenistuse. Siit satub David Londonisse. Armub Dora Spenslow'sse. Nad abielluvad. Davidist saab kirjanik, Dora haigestub ning sureb. David reisib välismail aastaid, kuni Micawber'i kiri toob teda

Frank Lawton ja Maureen O'Sullivan filmis „DAVID COPPERFIELD“. Linastab kino Bi-Ba-Bo.

tagasi. David armub Agnesesse, keda ta aastate eest kohtas Wickfield'ide juures. Üllatuseks ta kuuleb, et Agnes teda tutvumise hetkest kogu aja armastanud.

Micawberid ja Peggotty'd reisivad Austraaliasse.

CARBO REŽISSÖÖR ENNUSTAB

„Tuleviku kinoetendustel istub publik suures ringis. Selle keskkohaks on suur lava, millel näitlejad mängivad. Need on varjud, illusioonid loodud valgusest ja kinofilmist.“

Nii ennustab Clarence Brown, kuulus ekraani režissöör.

Ta usub kindlasti, et teadus „soliidsete varjude“ probleemi, kas murtud valguskiirte abil või teisiti, lahendab, juhatahes kiiri mitte valge linal, vaid õhku, nii et kujud inimestena paistavad.

„Ei saa ütelda, et teadusele midagi võimatu on“, ütles Anna Karenina, Letty Lynton'i ning teiste lõõkfilmide lavastaja. „Iga päev teeme leiutisi valguse ning heli abil. Televisioon on käega katsuda. Suur, ning filmidele ülitähtis, murrang on väga ligi, mis kõik senist täielikult muudab.“

Kuidas televisioon meie teatritele mõjub on raske ette ütelda.

„Sellist teliviseeritud filmi“ jätkab ta, „näidatakse mitmes maailma osades, mitmel ajal. Näiteks ei pruugiks Hiina inimesed keskööl ülestõusta, et näha mängu, mida näidatakse New-Yorgis harilikul teatri ajal. Sel teel näidatakse tähtsaid sündmusi, nagu kuningate kroonimist j. n. e., kuid üldiseks reegliks seda televisiooni juurde võtta ei saa.

„Võin endale hästi ettekujutada kombinatsiooni televisioonist ning filmist. Mängu, mis teliviseeritati, võib ka vabalt filmida ning reprodutseerida, ning edasi saata isesugustel aegadel, isesugustel lainetel, et tabada teatri aegu üksikutes maades. Nii saab vahet aegades lahendada.

„Kas draamal on tulevikus esikoht või mitte on raske ennustada. Praegu küll eelistab publik peensustega läbi-

põimitud draamasid, mida paari aasta ette aimatagi ei võinud. See on ka põhjuseks miks ekraanil mängitakse Shakespeare'i, Tolstoi'd ja Dickens'it. Kas nüüd see ajajärk on püsiv või mitte, ei saa jällegi ütelda.

„Sama nähe on muusikaga. Inimesed tahavad häid muusikafilme, nagu Marietta näiteks, kuulda. Lühikese aja järele mängitakse kindlasti suuri oopereid, ning usun, et nendel suur edu on.“

Browni arvates on tuleviku ekraanid rahvusvaheline.

„Ikka ja ikka toome suuri näitlejaid Euroopast Hollywoodi, ning Hollywoodi näitlejad siirduvad vana mandrile. See nähe, ning asjaolu, et literaalsed draamad rahvusvahelised on, tõstab kõrgele filmi taseme.

Usun, et selline vahetamine aitab rahvastele rohkem üksteist mõista. Meil, Ameerikas, on sellised esimese järgu näitlejaid, nagu Luise Rainer, Elizabeth Bergner, Peter Lorre, Constance Collier j. t. ekraanil ilmunud. Paljus Briti filmes on ilmunud Hollywoodi staarid. Igauks toob oma maa kogemusi kaasa, ning pöördub kodumaale uute teadmistega tagasi. Neil põhjusil, usun, et ekraanid varsti rahvusvaheline on.“

„Värvilised filmid on juba katsel, ning neil on kahtlemata suur edu.“

„Kui kõik optilised probleemid on lahendatud, näidatakse tuleviku draama loomulikes värves, ning see areng on väga vajaline.“

Brown ei usu 3-dimensioonilise filmi, ning arvab, et „soliidsete varjude“ mõte reaalselt on, murdes valguskiiri ning edukalt seda arendades.

Kino „Heliose” lähem eeskava

1. Jõulupühadeks
Võrratu ja ideede-küllane lõõkfilm „NOOR KRAHV”
Anny Ondraga, Carl Lamaçi lavastusel.
2. Uuel aastal
Kõidab teie tähelepanu Geza v. Bolvary uusim meister-
teos „SÜDAME HÄÄL”. Peaosades *Gustav Fröhlich* ja
uus tõusev täht, šarmikas ungarlanna *Elma Bulla*.
3. Oscar Wilde’i samanimelise kuulsalavateose järele Her-
bert Selpini lavastusel „IDEAALNE ABIKAAS”. Käsi-
kiri: *Thea v. Harboy*. Peaosas *Brigitte Helm, Sybille
Schmitz, Carl Ludvig Diehl j. t.*

ANNY ONDRA.

PHOTO „UFA“.

ATEENI LAHEM KAVA:

Pühade eeskava:

Kuulsalavastaja *Geza v. Bolvary* uusima loo-
mingu Eesti esietendus
„SÜDAME HÄÄL“

Osal. uus ungarlanna *Elma Bulla, Gustav Fröhlich,*
Tibor v. Halmay jt.

1936. a.

Vanameister *Franz Lehár*’i operett

CLO-CLO

*MARTHA EGGERTH, Leo Slezak, Hans Moser, Rud.
Vanka, Ida Wüst ja t.*

Carl Lamaçi suurepäraselt õnnestunud meele-
olufilm

NOOR KRAHV

Anny Ondra, Fritz Odemar, Hans Söhnker ja t.

Franziska Gaali uusim üllatusfilm

UNGARI SÜDA

Paremaid *Franziska Gaali* filme.

Norma Shearer’i elulugu

Norma Shearer’ile minevik on reaalsem olevikust. Ta ikka kardab rääkida õnnelikkusest, mis valitseb siin tänapäev, kardab, et midagi võib juhtuda sellega, et see võib libiseda ta sõrmede vahelt.

Kuid minevik on ehtne ja tugev.

„Ma armastan mõelda möödunud aastatele,“ naeratab ta. „Ma rõõmustun rääkides naljadest ja raskustest, triumfidest ja julgusetusest, mis olid mu saatjad. Täieliku kont-rasti tõttu nad muutsid oleviku nägema head. Ma olen õnnelik, et asiolud pole alati olnud kerged mulle. Kui nad oleks olnud, ma poleks osanud kõike hinnata, mida mul nüüd on.“

Esimesed kümme aastat Norma elust olid õnnelikult vabad murest. See algas alles, kui ta oli sirgunud saledaks, tugevaks tüdrukuks. Raskused asusid tema maailma. Kuid just siis ta ei tunnustanud neid muredeks. Talle olid nad ainult loomulikuks eluosaks. Ta sai puudutatud neist vaid oma vanemate õnnetuse ja tülide läbi.

Norma sündis ühel augustikuu kuunal päeval West-mount’is, Montreal’i maalilises eeslinnas. Siin oma väikeses maailmas elas ta vanemate ja teda jumaldavate sugulastega. Paljud naerivad mehed ja naised külastasid nende maja. Tema vanem vend ja õde, Douglas ja Athole, olid Norma mängukaaslasteks ja kaitsjateks.

Tema isa, Andrew Shearer, oli šoti päritoluga. Ta oli James Shearer Construction Company president. Tema ema Edith Fischer Shearer sündis Toronto’s inglise vaimuliku tütreks. Noored Shearer’id elasid õnnelikkude, muretut elu. Nad käisid läbi grupi võluvate inimestega, kes rõõmustasid ratsutamise, jahtimise ning spontaanseist lõbuhetkeist. Norma isa eluuhkuseks oli tall suurepärase hobustega.

Kooliikka jõudes ei tahtnud ta loobuda vabade päevadest. Ta jäi koju ja mängis sellal, mil Douglas ja Athole vaevasid end raamatutega. Naabrite pärimistele, miks ta kooli ei lähe, vastas Norma — järgmisel aastal. Kuid see järgmine aasta ei alanud enne kui ta oli 10-ne aastane. Kaheksa aastaselt algasid Norma muusikaõpingud. Väike tüdruk rõõmustas neist tundidest. Ta jagas oma õnnelikud päevad väljasviibimise ja pianino vahel.

Norma õpetajaks oli väike küürakas naine, kes sisendas lapsele auahnuse — saada suureks muusikuks. Mõlemate sihiks oli „Royal Academy of Music’a“ lõpuksami sooritamine, mis oleks Normast teinud täiusliku kontsert-pianisti. Kuid õpetaja ootamatu surmaga haihtus Norma muusikali-ne auahnus. Ta huvi suundus lavale.

„Ma usun, et mu lavapalavik on pärit onult ja tädit, kes tegelesid teatriga,“ ütleb Norma. „Mu ema vend abiellus näitleja Gertrude Ritchie’ga ja sai manageriks, kui ka karakter-näitlejaks mitmeis ühinguis, milliseid nad koos organiseerisid.“

Igal suvel Shearer’ite perekond siirdus puhkeküudeks Kanadasse, kus neid alati külastasid onu ja tädi. Pärani-silmil kuulas Norma lugusid, mida nad jutustasid ärritavast, säravast rambivalguse maailmast. Tema suurimaks lõbuks oli sorida tädi jumestuskastis, mis sisaldas tosinaid värvilisi tuube ja pulki. Tädi abiga ta muutis enese imetlus-väärseks, pikkade ripsmete ja punaste põskedega olendiks.

„Ma veetsin pikki tunde, imetledes end peeglis ja mängides näitemängu teiste lastega. Aga igakord kui rääkisin lavaleminekust, minu onu ja tädi võtsid mult selleks julguse. Kogu mu püüe oli suunatud lavale. Hiljem, kui mul oli tarvilik midagi ette võtta eluüldpidamiseks, olid sama onu ja tädi, kes soovitasid mulle lava ja filmi elukut-seks.“

Kümme pikka õnnelikku suve Norma mängis ja ujus. Kümme lumist Kanada talve ta suusatas, sõitis saaniga isa hobuste taga ja uisutas.

Siis hakkas juhtuma imelikke asju selles rahulikus õnnelikus ilmas. Müüdi hobune hobuse järele. Vähenesid külalised, naer ja tants suurtes ruumides. Norma ei mõistnud, kuid ta teadis, et midagi on halvasti, kuna ta ema sageli nut-tis ning isa oli morn.

Lõpuks nad kolisid pisemasse majja, vaiksesse kohta Montreal'is. Ema teatas lastele, et isa rahaline olukord on muutunud halvaks, ning ta pole enam ühingu juhataja. Norma ei pööranud sellele tähelepanu. Ta armastas oma kooli ja uusi tüdrukuid naabrusest. Talle meeldis ujumine suvel ja suusatamine ning uisutamine talvel. Norma võis jätkata seda tegevust. Kuid ta tundis puudust hobuste järele.

„Usun, olin tüüpiline häbematu noorur, keda nii mõnigi oleks tahtnud lüüa, mu kogenematusel pärast. Meie kolm olime normaalsed, terved lapsed ning lavastasime suuri lahinguid mängude, mänguasjade ning ideede pärast. Ema usaldas meie arenemise meie eneste hooleks.“

Haigestudes bronhiiti, ema võttis Norma koolist ära. Hiljem õhtuti Athole andis talle tunde. Kui ta oli 14-aastane, jõudis olukord Shearer'ite perekonnas rahalise kriisini.

Järgneval suvel Shearer'id elasid ökonoomiliselt maal, tehes seal tulevikuplaane. Sügisel Montreal'i tagasi tulles Norma otsustas teenima hakata. Pärast mitmeid ebaõnnestumisi Norma palgati muusikaärrisse klaverit mängima ja noote müüma. Tolleaja šlaagereid mängis Norma lõpmatuseni. Sageli peatus ta minutiks — mõeldes, millise näo teeks küll tema õpetaja teda kontsert-lava asemel siin mängimas nähes. „Kolmandal päeval külastas mind ema äris. Nähes mind töö juures, mis polnud mulle sugugi sobiv, ta palus mind seda jätta. Ja ma teingi seda sama kolmanda päeva lõpul.“

Shearer'i perekond lahutus sel aastal. Nad andsid maja käest ning elasid eri kohtades. Isa elas ametikaaslase juures. Norma, tema ema ja Athole külastasid tuttavate maju. Douglas töötas ja elas pisikeses toas. Kuid nad pidasid sagedasi perekonna konverentse töiste olukordade üle läbiarvamiseks. Ühel säärasel perekonna istungil onu ja tädi otsustasid Norma ja Athole New-Yorki sõidu õnne katsetamiseks. Algul isa-ema ei nõustunud sellega. Pikkade pal-

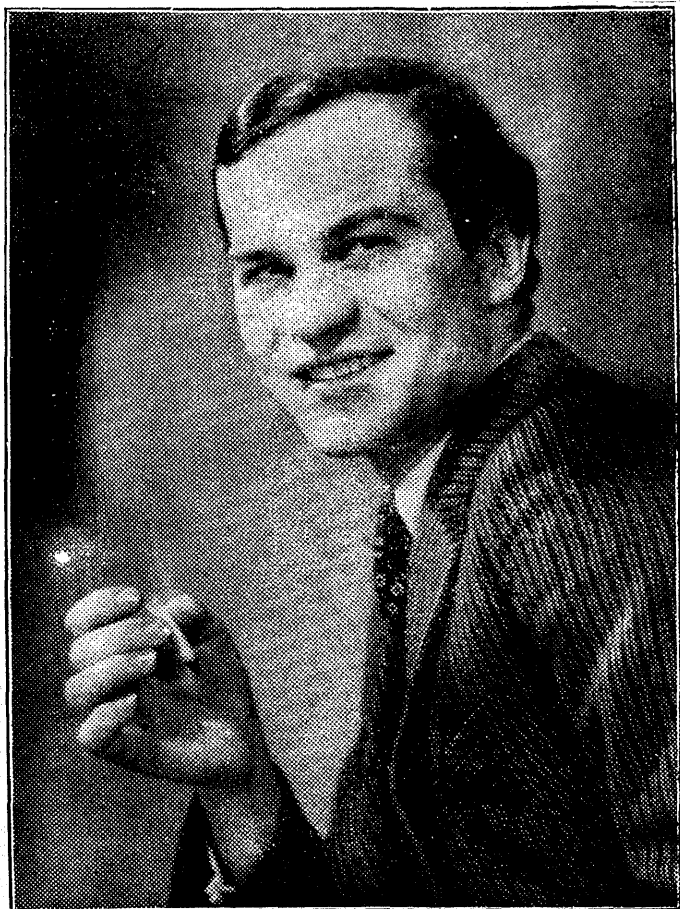

FOTO „UFA“.

RENÉ DELTGEN

mängib suures karakterosas „Ufa“ suurfilmis „Üks üleliigne laevalael“.

Kino „Centrali“ lähem eeskava

Esietendus kino „Centrali“ juhatus informeerib meid ja lugupeetavaid lugejaid oma järgmistest eeskavast.

1) Jõulupühade eeskavana jookseb luksuslik helioperett MADAME DUBARRY kuulsalt Gitta Alpar'iga peaosas.

See suur helioperett on Gitta Alpar'i Euroopaga juma-lagajätt enne tema ärasõitu Hollywoodi.

Film oma uhke lavastusega on saavutanud kõikjal triumfaalse edu.

2) 1936. aasta sesooni avamisetendusena linastub suurfilm „MINA OLIN JACK MORTIMER“ Adolf Wohlbrück'i ja Sybille Schmitz'iga peaosas.

See film on Adolf Wohlbrück'i uusim hiilgenumber.

3) Järgmisena tuleb esietendusele „ARMATAJAD“ peaosades Gustav Fröhlich ja Renate Müller.

Nagu meile kino juhatus teatab, jõuab jaanuari kuus esietendusele ka kauaoodatud suurfilm

„MUSTAD ROOSID“.

Lilian Harvey ja Willy Fritsch'iga peaosades.

Film tohiks olla meile huviojektiks juba selletõttu, et ta käsitleb meie vennasrahva soomlaste vabadusvõitlust.

Suurem jagu filmi ülesvõtteid on tehtud Soomes.

Märkus: Selle suurfilmi Euroopa esietendus sünnib Helsingis, kus esietendusest võtavad osa Soome president Svinhufud, valitsuse liikmed ja filmi peaosalised Lilian Harvey ja Willy Fritsch.

Kino „CENTRALI“ ja „SCALA“

juhatus tahab oma väikestele külalistele pakkuda erilist pühade üllatust ja linastab:

2. ja 3. jõulupühadel suurejoonelise lasteetenduse

„PUNAMÜTSIKE“

Algus kell 12 päeval. Kassa avatud ½12 alates. Hinnad 15, 20 ja 25 senti.

nete järele lõpuks otsustati mõlema tüdruku ja ema sõit New-Yorki. Müües ära Norma klaveri, nad said New-Yorki sõita. Nende esimene kodu oli vilets. Elanikeks olid läbi-põlenud näitlejad. Nende olukord oli vilets. Athole oli kartlik, kuid Norma ja ema muretud.

„Ma usun kindlasti, et ema armastas seiklusi. Arvan, et kord elus oli tal soov minna lavale ja et ta tundis rõõmu nähes nüüd kahe tütre püüdu saada näitlejaks. Mu onuervis oli halb ja ta elas Michiganis. Kuid tädi tuli sageli linna, vedades meid mööda mitmeid agentuurasutusi.“

„Ma ei unusta kunagi oma väljanägemist tulles esimene kord New-Yorki. Rippuv kleit ulatas mul kandadeni — kübar oli laia äärega ja paelaga, mis langes seljale. — Juuksed olid lokitud pisikestesse rullidesse. Ma ikka mähkisin end millegisse, mille arvasin sensatsioonilise olevat. Minu ideeks oli mõjuda omapärase olekuga. Mäletan end kandvat meeste mantlit, kübarat ja isegi keppi täienduseks.“

Üks esimestest Shearer'ite visiitidest oli Florenz Ziegfeld'i juure. Mr. Ziegfeld oli väga kena kolme Shearer'i vastu, andes neile pileti samaks õhtuks. Kuid järgmisel päeval tagasi ilmudes neid informeeriti, et ta on tegev, ja võeti aadress, lubades neid järgmisel korral meeles pidada. Kuue kuu pärast nad saidki teate ilmuda Ziegfeld'i asutusse.

See oli Ziegfeld, kes tähendas Normale, et ta ei tea, kus teatriilmas küll Norma koha leiab. Ta ei osanud tantsida, ei laulda ega olnud küllalt pikk, et olla näitleja.

„See tegi mind hulluks. Otsustasin näidata igale ühele, et minu jaoks leidub koht laval. Meelestus ühe New-Yorgi fotograafi ütetus: „Teie ei näe just halb välja, kui naeratate“. Nii püüdsin igal võimalikul juhul naeratada. Mu naeratus tõi Athole ja mulle esimese võimaluse. Olime registreeritud igas agentuuris ning saime kutsu tulla ühte neist asutust. Ruum oli täidetud naistest. Direktor valis välja vaid 8—10. Ma seisin varvastel ning tegin oma suurima naeratus. Ta kutsus mind ja Athole't lava juure ning andis meile kaks pisiosa.“ (Järgneb.)

Kino „Bi-Ba-Bo“ lähem eeskava

1. KÄHARPEAKE“. See on võluv ja südamlik „Fox Filmi“ lavastus Shirley, John Boles'i ja Rochelle Hudsoni kaastegevusel.

2. „MARIETTA“. Võimsam „Metro-Goldwyn-Mayeri“ lavastus, peaosades Jeanette Macdonald ja Nelson Eddy.

3. „DAVID COPPERFIELD“. Kuulsa inglise kirjaniku Charles Dickens'i romaani järele lavastatud film. Peaosa mängib veetlev Elisabeth Allan. Lavastanud „Metro-Goldwyn-Mayer“.

Marietta

Metro-Goldwyn-Mayer.

Jeanette MacDonald, Nelson Eddy. Victor Herbert'i operett. Režissöör Van Dyk.

Kuninga käsul võluv printsess Maria de Bonsaine (Jeanette MacDonald) peab abielluma vihatu Don Carlosega. Tahtes vabaneda vastikust peigmehest, printsess sõidab „mõrsjatelaeval“ kaugesse Luisianasse. Salaja läheb ta laevale, mis viib noori tüdrukuid, kes olid määratud kolonistidele naisteks, Uude Ilma. Laeval saab printsess vaeselt tüdrukult Mary'lt dokumendid, ning sõidab selle nime all. Teel, mitte kaugel Ameerika pinnalt, ründavad laeva mereröövlid ning tüdrukuid ähvardab kohutav saatus. Vange vabastab ameeriklaste väeosa kapten Warringtoni (Nelson Eddy) käsklusel. Marietta tunneb huvi ilusa ohvitseri vastu, kes omab suurepärase hääle. Warrington, olles tõsine sõjamees, ei pööra talle tähelepanu. Nüüd peab Marietta, nagu teisedki tüdrukud, abielluma ühega farmereist. Marietta õnnestub aga veenda kubeneri (Franz Morgan), et teda sunniti Prantsusmaalt lahkuma halbade elukommete pärast ning kuberner eraldab teda teistest, võttes talt võimaluse abiellumiseks. Marietta põgeneb ning hakkab esinema omapärasel marionettide teatris. Kapten Warrington aga vangistab ta kubeneri käsul. Nüüd jõuab Warrington arusaamisele, et armastab Marietta, kuid ta on kohusetruu. Vahepeal naistekütt kuberner, naise armukadedusele vaatamata, püüab võita Marietta tähelepanu. Olukord muutub Marietta onu Uude Ilma saabumisega, kes toob kaasa endaga Don Carlose. Onu püüab sumbutada skandaali ning sunnib Marietta abielluma talle määratud peigmehega. Warrington saadetakse ohtlikule ekspeditsioonile. Enne Prantsusmaale ärasõitu kuberner annab balli Marietta ja ta onu auks. Kuigi Warringtonile on keelatud ilmuda kubeneri lossi, Marietta saadab talle kutse enda päästmiseks. Warrington tulebki ning kõigile onu ja kubeneri ettevaatuse abinõudele vaatamata röövib Marietta, viies ta sinna, kus neid valitseb ainult armastus.

«Bella Donna»

Dr. Isaacsoni, kuulsa närvispetsialisti, parim sõber Nigel Armine abiellub mrs. Mona Chepstow'iga, keda paljud tunnevad „Bella Donna“ nime all. Noorpaar siirdub Nigel'i

„Filmžurnaaali“ kuponq.

1

Jgaüks, kes esitab toimetusele kuponqid nr. 1, 2, 3, saab tasuta 1. väärteslikku fotopildi tuntud filmi, tähest.

APOLLO.

1. ARMASTUSE 1×1. Luise Ullrichiga.
2. MARIETTA. Jeanette MacDonald, Nelson Eddy.
3. NÄHTAMATU MEES. Wellsi romaani järele.
4. BELLA DONNA. Conrad Weidt.
5. DAVID COPPERFIELD. Dickens'i rom. järele.
6. HIINA MERED. Jean Harlow, W. Burg, Clark Gable.
7. MORAAL. Lupe Velez.

METROPOL.

1. INDIA VALLUTAJAD. L. Yong, R. Colmann.
2. KASAK JA ÖÖBIK. Jarmila Norotna, Petrowitsch.
3. UPPUV PÖRGU.

Oma uues filmis „Käharpeake“, milline öeldakse olevat ta parim, Shirley tantsib, laulab ning teeb kõike — pisut ka pärismaalast, nagu näete pildil.

villasse Egiptuses. Laeval nad tutvuvad egiptlase Mahmoud Baroudi'ga. Võluvast egiptlasest saab nende igapäevane külaline. Mona ja Mahmoud armuvad üksteisesse. Baroudi on kaval ning hoidub skandaalist. Nad otsustavad salaja kõrvaldada Nigel'i. Dr. Isaacson'ile ja Lady Harwich'ile, Nigeli nadule, saabub teade Londonisse, et Nigel väga haige. Dr. Isaacson saabub õigel ajal Egiptusesse avastades mürgituse katse. Mona tunnistab süü üles ning teatab, et ta vihkab Nigeli't. Jookstes ruttab ta Baroudi juurde, kuid kuna kõik on avalikuks tulnud, hülgab teda ka Baroud. Kuutõbisena taarub Mona villasse tagasi. Kuid liiga hilja! Dr. Isaacson on oma sõbra juures ning nähes „Bella Donnat“ ta sulgeb tema ees ukse. Üksi sammub Mona kõrbesse.

Esietenduskiino «Cloria-Palace» lähemaks eeskavaks on

1) Pühade eeskava:

Adolf Wohlbrück ja *Sybille Schmitz* suurfilmis
MA OLEN JACK MORTIMER

2) Esimest korda Tallinnas!

Viimaste hooegade populaarsemaid operette!
VALGEHOBU VÕORASTEMAJAS!

Peaosades: *Hermann Thimig*, *Theo Lingen*, *Christl Mardayn*. R. Benatzky muusika.

3) *Lilian Harvey* esimene Saksa suurfilm
MUSTAD ROOSID.

Tema partneriks on *Willy Fritsch*. Film soome elust vene ajal.

4) Maailmakirjanduse meisterteos — *Knut Hamsun*
VIKTORIA

Peaosades: *Luise Ullrich*, *Matthias Wiemann*.

5) „Ufa“ suuroperett-revüü

TEE MIND ÖNNELIKUKS

Peaosades: *Ursula Grabley*, *Else Elster*, *Albert Lieven*,
Adele Sandrock.

FOTO „UFA“

LILIAN HARVEY ja *WILLY FRITSCH*
„Ufa“ suurfilmis „Mustad roosid“.

FOTO „UFA“

LILIAN HARVEY
„Ufa“ suurfilmis „Mustad roosid“.

TAHELEPANU!

Lugejaile.

Käesolevast numbrist alates hakkab ilmuma «FILMŽURNAALIS» kupong. Kõik need «Filmžurnaali» lugejad, kes esitavad 1. märtsiks 1936. a. kuukirja talitusele 3 kupongi, saavad selle eest tasuta 1 väärtusliku ja nägusa fotopildi tuntud filmitähtedest. Juhime oma lugejate tähelepanu sellele, et niisugune võimalus on Eestis esmakordne ja ei kordu kindlasti nii ruttu.

«FILMŽURNAALI» TOIMETUS

Iga arenenud naine tellib omale uueks aastaks naiste- ja kodude kuukirja

Büroo: Tartu, Lossi 7.

Tellimisraha aastas Kr. 3.50.

„Mareti.“

FILMIMURED AAFRIKAS.

Raskustest, mille vastu režissöör Zoltan Korda filmi „Bosambo“ väntamisel Aafrikas pörkas, oli ootamatuid järgmine: kompassideks oli kohustatud ligi 20.000 pärismaalast igasugustest suguharudest. Eriti ilusad olid acholi suguharu inimesed, suured ja täiusliku kehaehitusega, kuid — nad jooksevad täielikult alasti ringi. Režissöör tohtis euroopa publiku huvides nende „riietust“ veidi täiendada, mida juuresolev komissar aga keelas. Ta kartis ebasoovitavat mõju pärismaalastele. Eelkõige võtsid acholid suurtest võitlussteenidest osa ning pidid ülesvõtete jaoks esitama omi suuri sõjatantse. Pärismaalased võtsid aga omi sõjatantse väga tõsiselt ja sattusid sealjuures nii ekstaasi, et nad tahtsid tuua vana kombe järele lõpuks inimohvrit.

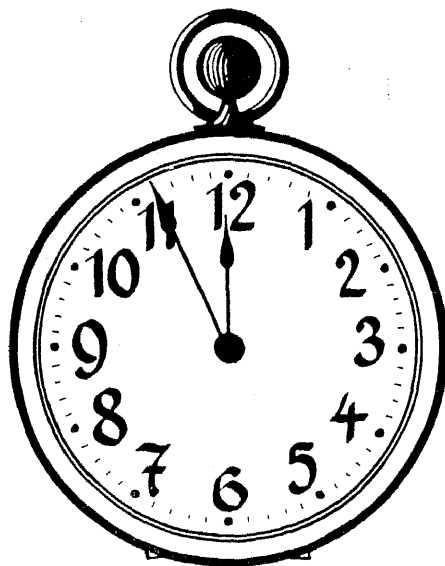
Oli vaja äärmist tähelepanu tantsu suhtes. Kui vaimustus muutus liig suureks, tuli õigel ajal katkestada, et sel viisil vältida verevalamist.

Pärismaalased ei tunne sõna „kordamist“. Seda ei saa neile ka kuidagi selgitada, mis ilmnes eriti nende sõjaja pulmalaulude heliülesvõtetel. Suurima vastutulelikkusega esitasid pärismaalased omi laule ja tantse, ent ükski vägi ei jõudnud sundida neid samal päeval seda kordama.

Mõningaid stseene vändati Ugandas.

MÕTELGE HASTI JÄRELE:

Filmžurnaal nr. 4 ülesanne:

MILLAL KELLAOSUTID KATAVAD TEINETEIST TÄIELIKULT?

Kui kell on kaksteist, katavad osutid üksteist. See ei ole mitte ainuke kord,

Aastate eest vändati siin ülesvõtteid „Trader Horni“ jaoks. Sel ajal oli siin väga vähe ahve, keda ameerikla-

millal osutid on üksteise kohal. Kas teie võite nimetada kõiki neid momente, millal see juhtub?

Ülesande õigete lahendajate vahel loositakse soliidsemate Tallinna ja Tartu kinode pääsetähti.

Filmžurnaal nr. 3 järgmistele ülesande lahendajatele naeratas õnn:

- 1) R. Lüdimois, Tartu
- 2) Villem Pütsep, Tartu
- 3) Harald Sakk, Tartu
- 4) Heldin Kivi, Tartu
igale 1 priipääse kino „Centrali“, Tartus.
- 5) Ülo Pikkan, Tartu
- 6) H. Trees, Tartu
- 7) V. Mäesepp, Tartu
- 8) K. Pajor, Tartu
igale 1 priipääse kino „Scalasse“, Tartus.
- 9) Lia Lutsar, Tartu
- 10) L. Hallikson, Tartu
igale priipääse kino „Apollosse“, Tartus.
- 11) P. Orav, Tallinn
priipääse kino „Heliosesse“, Tallinnas.

sed hiljem transporteerisid siia oma ülesvõtete jaoks. Vahepeal olid nad niivõrd paljunenud, et nende lärm muutis vahetevahel heliülesvõtted üsna võimatuks.

MARTHA EGGERTHI SUUR MURE.

Üks prantsuse filmitäht tegeles filmistaaride „muredega“. Juhuslikult Pariisis viibiv Martha Eggerth avaldas üsna huvitavat „oma suurimast murest“.

„Kõige rohkem teeb mulle muret, et ateljee ülesvõtete aeg puudub aplaus. Ilma aplausita ei saa ma laulda. Ainult juba teadmine olla inimeste seas, tiivustab mind igatsetud tasemele tõusmiseks. Sel põhjusel ei soovi ma ateljee-töö aeg midagi muud rohkem, kui rohkesti külalisi. Kõigest hoolimata valdab mind iga esietendus aeg kirjeldamatu rahutus, mis alles pärast aplausi muutub rõõmuks saavutuse üle.“

JOAN CRAWFORD ANNAB AUTOGRAMMI.

Kui austajad ümbritsevad Joan Crawford'i autogrammi palumiseks, siis öeldakse, Joan keelduvat vahel seda tegest. Viimasest seisukohast avastab järgmine tõeline juhtum uue joone Joani karakteris. Üks tüdruk küsis talt autogrammi, lisades: „Otsekoheselt öeldud, miss Crawford, ma küsin autogrammi selleks, et seda müüa. See toob mulle sisse ühe dollari ja ma vajan seda raha.“ Joan vaatles teda ning algas siis vaikelt autogrammi kirjutamist — mitte ühe, vaid vähemalt tosina.

DICK ja DOFF.

Rong wõib sõita

1., 2. ja 3. osa kokkuvõte: Helsingis, Esplanadigatanil, sõidab punane sõiduauto sisse veoautole. Sõiduauto omanik lamab meelemärkuse ta autos ja viiakse haiglasse, kus selgub, et ta on surnud, ja et ta ei ole langenud liiklemisõnnetuse ohvriks, vaid on maha lastud. Passil seisab — konsul Georg Brillau, kaupmees, Berliin. Soome kriminaalkomissar Heikki ja Saksa kriminaalinspektor Veinschütz asuvad asja uurima ning teevad alul kindlaks: lasu kanal tõendab, et tulistatud on 50 meetri pealt. Kuna pauku tänaval ei kuulnud, võib arvata, et mõrvar tulistas katusele. Küsimuse alla tuleb üks nurgamajadest. Seal elab neljandal korral keegi professor Castrén, ja tema juures külalisen keegi noormees, arvatavasti vennapoeg. Samal ajal tulistas keegi üliõpilane, nimega Lauri, teiselt katusele tuvisid. Heikki simuleeritud telefonikõne Castréniga toob päevalgele, et viimane tunneb Laurit. Varsti peale mõrva on Castrén koos „vennapojaga“ lahkunud majast. Vennapoeg on Helsingist kadunud. Castrénil oli hotell Exelsioris kohtamine kellegi härra Augustiniga. Varsti peale mõrva läkitab Augustin salapärase telegrammi: Lyra-kirjastus, Berliin. Ooper lõppenud, palun avanssi. — Lyra-kirjastuse omanikuks on aga konsul Georg Brillau. Asi läheb keeruliseks. Mõrva lähe-

maks uurimiseks otsustab inspektor Veinschütz sõita Berliini. Sama lennukiga lendab ka Augustin, keda Veinschützil õnnestub tähelepanematult tõmmata vestlusse. Ka Augustin reisib Berliini. Kopenhaagenis tuleb tema kupesse keegi noormees: Lenius. Nende kõnelusest selgub, et nad on segatud mõrva. Berliinis jälgib Veinschütz taksiauto tema ees sõitvat Augustini ja teeb kindlaks, et Augustin elab Albrechti tänaval nr. 70 — „Peter Augustin — Meesteriuded tellimise peale.“ Politseipresiidiumis kuulab Veinschütz üleminspektor Karminilt, et konsul Brillau elab ja otsib oma varastatud punast autot ning selles leidunud pabereid. Kes suri Brillau asemel Helsingis?

Peeter Augustini õde Carla nõustub tutvuma ajakirjanik Adalbert Steyeriga, inspektor Veinschützi sinasõbraga. Mõlemad elavad Bartschi pansionis. Augustin loodab Steyeri kaudu uurida välja, kas „Brillau asi“ on Veinschützi käes. Karmin, esinedes pangaametnikuna, külastab Augustinit ettekäände all tellida tema juures ülikonda. Ta ei leia aga mõrva niite ei seal ega Lyra-kirjastuses. Torkab vaid silma, et konsul Brillau on palganud omale uue sekretäri: Anton Maria Karg. Brillaulle langeb kahtlus, et ta teadlikult andis kasutada oma auto ja passi.

„Tal ei olnud midagi varjata,“ ütles inspektor. „Brillau andis oma auto ja välisviisumiga passi. Oli nendega põgeneja juba küllalt kaugel ära, teatas ta vargusest politseile. Tal polnud midagi salata, kõik oli tehtud meisterlikult. Üht ta aga muidugi salgas. Salgas seda meie ees ja salgas mehe ees, kellele andis oma auto ja passi. Ja nimelt — salgas oma teadlikkust selles, et põgenik tema autol surma sõidab!“

„Teie ütlete ikka — põgenik või põgenenu, Veinschütz.“

„Mul on tunne, et reisiga Soome kiirustati. Kiire oli ka hiljem tapetul. See võibolla oli peapõhjuseks, miks Brillau andis oma auto ja passi. Võõras pidi esijoonel kindlasti ja avastamata jõudma üle piiri.“

„Mida teate tollest võõrast?“ küsis von Karmin.

„Nägin laipa Helsingi ülikooli haiglas. Kuivõrd surnu järele otsustada võis, oli laibal teatud sarnadus Brillaugaga. Kuid passipildid on harva täpsad. Nii läkski võõras läbi konsul Brillau nime all.“

„Brillau on sakslane. Millist sorti on tema konsuli tiitel?“

Veinschütz naeratas: „Auamet,“ vastas ta. „Brillau elas Serbias ja kaitses teatud aja Raguusas Türki huvisid. Ta võib end teha ei tea kui tähtsaks! Kuid konsuli tiitel jäi. Selle ameti sai ta selletõttu, et ta oli ainukene, kes seal rannas oskas lugeda ja kirjutada türki keelt.“

„Nii on ta siis elanud ka Türgis?“

„Ei, ainult sõja ajal. Seal ta siis ammutas seda, mida hiljem juhuslikult võis kasutada Raguusas.“

„Laialt käinud mees, see Brillau. Millest ta elab?“

„Nüüd, kuivõrd võisin teha kindlaks, toidab teda Lyra-kirjastus. Kuidas mees teile meeldis, härra üleminspektor?“

Von Karmin vaikis hetkeks ja vastas siis mõtlikult: „Teie teate, ma hindan alati just esimese tunni muljeid. Hiljem vaid parandan vähemtähtsaid jooni. Esimene mulje inimesest on otsustav, leian mina. Jah, aga see Brillau ei ole ebasümpaatne. Ta jutustas enesest päris avameelselt. Kindlasti ei ole ta aga puhas ja süütu kodanik. Tal on nii mõndagi südametunnistusel, aga kui ma peaksin pooma Brillaud ja Augustinit, lasaksin jooksta Brillaul.“

„Või nii — aga too sekretär Karg?“

„Ma juba ütlesin teile: noormees, arvan aastat kaks-kümme. Sarnaneb üldiselt suurekasvulisele itaallasele. Vähemalt sellisele, nagu itaallast harilikult ette kujutatakse. Mustajuukseline, tumedasilmaline, elavaloomuline. Sealjuures kõneleb ta soravalt saksa keelt, kuid skandinaavilase kõlaga, te teate, see terav „s“ ja kerge lauluheli iga lause lõpus.“

„Härra ja ametnik?“ küsis inspektor lühidalt.

Küsitav raputas pead. „Ma tahtsin veel öelda. Nad näisid olevat tuttavad, kuid kohtlesid üksteist aupaklikkusega. Ametniku vahekord, arvan, oli ainult varjuks.“

„Kogu äri, härra üleminspektor, kogu see Lyra-kirjastus on vaid kattevarjuks, uskuge!“ Veinschütz kargas toolilt ja asus erutatult toas edasitagasi sammuma.

Von Karmin süütas uuesti kustunud sigari. „Mille kattevarjuks?“ küsis ta rahulikult.

„Kui me seda teaksime, oleks meile selge kõik, mis siin üldse uurida on,“ vastas Veinschütz prohvetikult.

Umbes samal ajal, kui mõlemad kriminalistid edasi-tagasi kaalusid, tähendas Derflingeri tänaval sekretär Karg härra Brillaulle:

„Arvate, Brillau, et see mees, kes käis täna lõuna paiku, oli üks õige mees. Ta nägi välja liiga intelligentne, et olla huvitatud noist magedatest lööknootidest, kuigi ta siit lahkus neid suur kimp kaenla all.“

„Inimese musikaalsusel pole midagi ühist tema intelligentsiga, Lenius. Küsige professor Castrénilt.“

„Taeva pärast, olge ettevaatlik,“ palus Lenius. „Mul pole põrmugi tuju naljatamiseks.“ Ta lükkas laubalt oma niisked tumedad lokid. Väikeses bürooruumis muutus äkki kuumaks. „Kas teie ei arva, et politsei võibolla kahtleb minu, Anton Maria Kargi, paberite ehtsuse juures?“

„Te näete vaimusid.“

Lenius noogutas, ja laskus toolile.

Tema kirjutuslaua taga istus Brillau. Uks kaupluse oli avatud. Müüjat Brillau ei pidanud. Müüsid kas Lenius Karg või tema ise.

„Jah, tõepoolest,“ ütles Lenius, „Helsingist saadik näen ma vaimusid. Ei olnud hea, et andsite oma auto ja paberid. Mylord oleks pidanud reisima minigisuguste teiste võõraste paberitega.“

„Asjaga oli kiire, Lenius. Te ju teate. Pealegi oli Mylord juba muutunud umbusklikuks. Ta kahtlustas, et Augustinil on midagi tema vastu. Me pidime seda tegema. Saades minu passi, kadus igasugune kahtlus. Et ka mina ise ettepanekust ei olnud vaimustatud, seda võite juba arvata. Kuid loogiline see oli. Omasin Soome viisumi. Mylord võis jalamaid reisida.“ Ta kehitas õlgu. „Nii lasksin end mõjutada Augustinist ja nõustusin.“

„Ikka Augustin!“ kuuldus Leniuse kokkupressitud hammaste vahelt. „Otsustas, käskis, korraldas, kõik tegi Augustin!“

Brillau vaatas uurivalt Leniusele. Tahtis noormeest teda meelitada välja tagasihoidlikkusest? Kas tahab Peeter Augustin kord kuulda tema, Brillau, arvamist. Oli Leniuse kihutanud üles teda ärritama?

Brillau ei olnud enam noorur. Sel aastal, ja see seisis ka passil, sai ta 46 aastat vanaks. Ta tundis elu, eriti, nagu ta seda oli sunnitud elama praegusel hetkel, tundis kõiki tema võtmeid ja vempe. Kui härra Augustin oli rebane, siis oli Brillau hunt. Vaadaku aga kaval rebane ette! Hunt ei olnud algaja nagu väike Mylord! Temale, Brillaule, asetaks Augustin asjata rebaseraudu tee. Küllap juba oskaks ringi hiilida.

„Teie ei salli Augustini?“

„Ma vihkan teda!“ Leniuse pilk oli metsik, just kui oleks astunud sisse kõnealune ja ta peaks talle kargama kõrri kinni.

Brillau kehitas õlgu. „Teil olevat palju isiklikku julgust, Lenius“, ütles ta kindlamalt, kui ta seda kavatses, „mulle on seda öeldud. Aga eriti tark teie ei ole. Kuid vähemalt mõtlematu ei näi teie ka mitte olevat. Augustin on minu sõber, arvestage sellega. Kui ma temale teie ütelse ära kõnelen?“

„Võite seda, kui olete lobiseja ja provokaator. Augustin ise ei kuule midagi uut. Sõitsin temaga koos Kopenhaagenist Berliini. See oli otse füüsiline enesematerdamine, järjest vaadata sellesse täissöönud rasvasse näkku. Kui ta vähegi inimesetundja on, ja selleks teda suuresti peetakse, siis pidi ta kindlasti märkama, et ta oli mulle vastik, ja ta teab ammugi, kuidas ma suhtun temasse.“

Ta vaikis ja hõõrus käsi, nii et need tugevast pigistamisest muutusid valgeks. „Augustinil pole sel-

lest midagi! Mina pean ju pidama suu! Kuid hea see ei ole, et Augustin asjasse on segatud.“

Brillau jäi vastuse võlgu, kuid tal oli tunne, et Leniuse väljendatud pahameel oli tõetruu, tema aga ei leidnud selleks põhjust.

„Mis on teil Augustini vastu?“ küsis ta uurivalt.

Ennastvalitsevalt ütles Lenius: „On olemas vereline, või ütleme instinktiivne vastumeelsus. Mul on tunne, et üks meist kahest langeb, kas Augustin või mina.“

Brillau tõsis istmelt, ja najatudes küünarnukkidega lauale, nii et liikmed ragisesid, lasi langeda lausel, mida Lenius oli juba kord kuulnud Peeter Augustinilt: „Olete hull, Lenius!“ Ta hingas raskelt. Ta nägu, keskmine tavalistest nägudest, mis ununeb niipea kui oled enese pööranud ringi, väljendas esmakordselt ärrituse jälgi. „Olete provokaator!“

„Mis ma olen?“ ägestus Lenius. Ta oli niivõrd hämmastunud, et tal jäi üle teha vaid rumal nägu.

Brillau kõhkles, kuid lisas siis ikkagi, mis ta arvas, saagu Augustin seda rahulikult kuulda. „Tahate mind ärritada, et lausuksin midagi ettevaatamatusest ja teie kannaksite seda kohe ette sellele põlatud Augustinile?“ Ta istus. Nüüd oli see öeldud ja rahuldustunne valdas teda.

Kuid ta sõnade mõju Leniusele oli ootamatu. Hetkeks valitses vaikus. Siis kajas sekretäri hele naer.

„Teie ei vaidle selle vastu?“ küsis Brillau äkiliselt.

Lenius püüdis olla rahulik. „Olen nõus“, ütles ta tõsistudes, „et härra Augustini juhtum on suurepärane. Üks kardab teist. Ükski ei julge öelda otsekohest ja õiget sõna. Kõik tunnevad end olevat nn. nuhitud.“ Ta käed tõmbusid rusikasse. „Teate, Brillau, eelistan ennem teha tegemist politseiga, kui meie sõpradega. Politsei on aus vastane ja siis sa tead, kuidas su käsi käib. Härra Augustin aga, professor Castrén, Lauri, ja isegi teie, Brillau — kes on siis see lontrus, kes lõpetab arved minuga?“ Ta nägu tõmbles põlglikuks naeruks. „Kui saaksin, kaaksin ennem täna kui homme.“

„Kuhu?“ päris Brillau rahulikult.

„Kuhugi, kus mind keegi ei tunne. Brasiilia ürgmetsa. Seal olevat veel kohti, kus saab olla omaette.“

„Olete veel alles noor, Lenius,“ ütles Brillau, ja see kõlas peaaegu õrnalt, „olete niivõrd noor, et arvan — võiksite veel elada algusest peale.“

Nad vaatasid üksteisele otsa, ja kannatasid välja pilgud. Näis, et nad ehk mõistsid üksteist.

Veel kord katsetas Lenius äratada Brillaus usaldust. „Kas Mylord tõesti kahtles?“ küsis ta tasa.

Konsul kõhkles vastusega, kuid noogutas siis jaa-tavalt: „Kuid kindel on see, et Augustin talle kaasa andis nimestiku. See oli vale ja ei sisaldanud midagi olulist. Mylordil oli ülesandeks see viia Helsingi. Kuid ta kohtus teel kellegiga, kas Riias või Tallinnas, ja tol mehel läks korda heita pilku lehele. Seda me teame.“

„Sellisena kirjeldas Augustin juhtumit ka mulle.“ Lenius silmitses mõtetes omaette. Ta ei osanud enam midagi öelda. Brillau vaatles teda. Ta tundis rõõmu ilusate inimeste üle, teatud hingelist rõõmu, mis sarnanes rahuldustundele, et selliseid on olemas. Ise oli ta ilmetu, kui just mitte otse inetu. Tal tekkis kohutav mõte: võibolla saab noormeest kuidagi avitada. Kuid selle idee heitis ta enesest võimalikult

kaugele. Abistada Leniust toetusega võrduks Augustini äraandmisele. Kõik tõmbasid ühest aisast. Ükski ei tohi väljuda reast. Selline vaade kindlustas suurima ettevaatuse. Siin polnud paik sentimentaalsustele: kas võis ta unustada, kes oli Lenius?

Ta pilk kandus eemale, läbi suletud klaasakna kaupluseruumi. Kas ei liikunud seal uks? Jumalale tänu, tuli keegi ostja ja lõpetas piinliku koosolemise.

Vististi tundis üks kui teine kergendust, sest mõlemad ruttasid kauplusse. Noore ja väga kauni daami nägu tõmbus naerule, nähes mõlemaid härrasid innukalt tema poole ruttavat. Kas teda tõesti kohe äratunti? Kahjuks eksis ta, nagu see hiljem selgus. Tõeliselt polnud ei Brillaul ega Leniusel aimu, et võisid teenida tõusvat filmitähte — Brit Tusenit. Puht mehelikkudest instinktides tõugatuina vaatlesid mõlemad üksisilmi ilusat, sihvakat blondiini, olid vaimustatud ta valgest rebasest ja moodsast kostüümist: kõrgem seisus!

„Mida võin pakkuda, armuline preili?“ küsis Brillau, kes oli siiski jõudnud ette, ja kummardus kui frakis kavalier.

Preili Brit Tusen naeratas taevasiniseil silmil: „Ma esinen nimelt heategeval peol. Kas ei leidu teil mõnda sobivat pala? Mõtlen selle all mõnda lõõklauludest. Häälte suhtes ei pea nad olema nõudlikud, sest tegelikult olen ma ju näitleja.“

„Väikesed laulud, millised teie arvate, preili,“ segas Lenius vahele, „on kõik raskusteta võidetavad. Otse vastupidi, nad on teile võibolla muusikaliselt osalt liigagi vähenõudlikud.“ Vahetanud pilgu Brillauga, tõi ta välja kuhja noote ja vihkusid.

„Kas tohiksin teile ette mängida „Hiina pulma“? See on kena ka tekstilt.“

Preili Brit Tusen heitis pilgu noodi esiküljele. Ta ei näinud olevat vaimustatud. „Kas ei leidu teil midagi sobivamat? Võibolla rootsi või norra rahvalaule?“

Tal on väike suukene, arvustas Lenius, ise on ta karm, kuid tema karmuses on midagi magusat ja õrna.

Leniuse lüüriilise analüüsi purustas Brillau küsimus:

„Olete rootslanna, armuline preili?“ Nähtavasti ajas teda uudishimu.

Preili Tusen ei pannud tema otsekohele esitatud küsimust pahaks. „Olen norralanna,“ seletas ta, „seda ütleb juba mu nimi, Tusen on norrakeeles tuhat.“

Imestunud vaatas Lenius daamile. „Tusen...“, kordas ta, „ma tundsin Magnus Tusenit. Ta oli Oslot ja me kuulasime Upsalas seltsis professor Eriksoni loenguid. Kuid ta jooksis ennem minema.“

Brit Tusen tõstis pilgu Leniusele. Esmakordselt oli ta pilk loomulik ja inimliku läikega. „See on minu vend,“ vastas ta üllatunud.

Lenius naeratas talle vastu. Nüüd ta teadis, miks oli daam kohe olnud talle nii sümpaatne! „See on teie vend? Milline haruldane juhus! Aastaid pole ma enam Magnusest kuulnud. Kas sai temast näitleja? On ta midagi saavutanud? Kus ta on?“

Brit Tuseni kaunisti joonestatud huuled tõmbusid seespoole. Nii palju pealetükkivaid küsimusi ja pärimisi ei näinud talle meeldivat. „Magnusest sai näitleja,“ vastas norralanna. „Ta elab siin Berliinis. Võite saada tema aadressi. Kas ta usub enesest midagi saanud olevat, selle küsimuse vastab ta teile ise.“

Brit Tusen pöördus Brillau poole. „Katsume siis

kord nende tantsudega Hallindalist. Palun, mängige mulle viisi.“

Brillau istus klaveri taha ja mängis. Need olid lihtsad tantsud, lihtsa laulu viisiga, kuid tundeliselt sügavad. Brit Tusen otsustas kiiresti ja ostis noodid. „Me saadame teile koju,“ tähendas Brillau nii suure kindlusega, et preili nõustus. Nii sai ta vähemalt teada tema aadressi. „Pansion Bartsch, Bayeri platsi ääres, saadan otsekohe, ja noodid on teil poole tunni pärast käes, armuline preili.“

Brit Tusen lahkus. Veel polnud tal oma autot. Brillau jälgis lahkujat läbi ärivitriini, ja kui daam oli kadunud silmapiirilt, pöördus ta Leniuse poole.

„Kas teate ka, kes elab samas Bartschi hotellis?“ küsis ta, pilkav naeratus suu ümber. Lenius vaatas talle otse silmi. Mis oli siin irvitada? „Kes siis?“ küsis ta.

„Kriminaalinspektor Veinschütz,“ vastas Brillau, sõrmedega lauale trummeldades. Kuid tema sõnade mõju Leniusele oli tühine. „Seda meest ei tunne ma mitte nimepidigi,“ tunnistas Lenius, ja nii see ka oli.

„Loodetavasti ei õpi teie teda ka tundma,“ oli Brillau vastus.

4.

Carl Lenius elas Charlottenburgis, Berliini tänaval, möbleeritud toas. Ööl ja päeval kostis pealinna liiklemiskära sisse tema neljanda korra väikesest aknast. Kuid see ei häirinud üürnikku. Leniusel oli õnnelik omadus end väliste mõjude vastu seesmiselt lukustada. Kui ta õhtuti koju tulles pidi järjekindlalt laskma enesele kõrvu kosta postinõuniku lese vabatahtliku aruande päevasündmuste pisiasjadest, ei kuulnud ta seda lihtsalt. Jah, ta vastas, vastas vahest umbkaudu, sest ta mõtted olid välja lülitatud.

Kuni vanaproua jutustas oma kanaarialinnu kehalistest hädadest, et kas ei oleks ehk parem tuua talle kaaslaseks üht kanaariakukke, mõtles Lenius Magnus Tusenile, ja noogutas pead: „Sama teeksin ka mina. Varsti on kevad, proua Schultz.“ Vanaproua kihistas naerda, kuid märgates, et Lenius ikkagi ei ole päriselt asja juures, jättis ta üksinda.

Olen erak. Olen sellisena loodud, kuid enesega rahul. Aga toda Magnus Tusenit, toda sõpra ja endist spordikaaslast, teda tahaksin healmeelil näha.

Ta muretses Tuseni aadressi; see elas Cosanderi tänaval, vaevalt minutit kümme kaugel.

Leniusele meelestus Brillau hoiatus. „Kavatsete vist juhtumisi ülesotsida tolle Magnus Tuseni, Lenius. Hoiatan teid. Ärge unustage, et ei tohi olla Carl Leniust! Millega kavatsete põhjendada oma tuttavale valenime all elamist? Tekivad vaid sekeldused, hoidke parem eemale!“

Brillaul võibolla oli õigus, kuid Brillau ei asetse- nud tema seisukorras. Inimene ei suuda olla alati üksinda. Tüütab ometi järjest kõnelda salapäraseid asju ükskõiksete inimestega. Tahaks kord kõnelda ise. Võib ka olla, et ta pettub Magnuses. Aastaid ei olnud nad üksteist näinud. Kuid juba samal õhtul läks ta teda otsima.

Vastu linnaraamatukogu punast ehitust seisab kolmekordne hall maja, pärit kuninganna Luise Charlottenburgi aegadest.

See pole maja, kus tänapäeval heameelega elatakse. Kitsad, püsti, pimedavõitu trepikäigud, kirsas hoov, mille seinailustuseks suvel üksikud viinamarjaväädid. Siin elavad lihtsad inimesed. Leniusel

tuli otsida, enne kui ta leidis ukse, mille piida küljes rippus poolviltu nimekaart: Magnus Tusen, näitleja ja režissöör.

Ta helistas. Ümarik perenaine avas. Tuba, kuhu viimane ta juhtis, ei eraldunud palju tema oma toast Berliini tänaval. Nad kõik on kui ühe vitsaga löödud — idülliliste piltidega sohva, riuli ja pesulaua või pööratava kummuti ja voodi kohal!

Perenaine kahetses — härra Tusen ei olevat juhtumisi kodus. Aga kui härra soovib talle kirjutada mõne rea... ta näitas kirjutuslaua taolisele riistapuule, häbelikult koristades lauale jäänud söögitaldriku.

Lenius ei soovinud ei jääda ootama ega kirjutada kirja. Perenaine soovitas, et ehk härra vaataks korra sisse Knoopi restorani, siinsamas tänavanurgal. Arvatavasti mängib härra Tusen seal kas piljardit või kaarte.

Saadud andmetega lahkus Lenius oma nime nime tamata.

Ta tundis Magnus Tusenit sellisena juba endisest ajast: Magnus vedeles heameelega restoranis, jõi, kõneles ja mängis. Ta oli kaunis kindel, et leiab sõbra nurga peal restoranis eest.

Tagasihoidliku uudishimuga astus ta sisse. Ruum — milliseid oli kokku üks, ei olnud nii suur, et mitte ainsa pilguga saada koguülevaadet: laudad kaetud siniseruuduliste linadega, laudadel mingisugused hall-rohekad taimed. Lae all pilvedena hõljuv suits. Tagaplaanil, kus seisis piljard, põles juba tuli, langes piljardilaua roheliselt helkivale kalevile. Kaks meest särgiväel olid ametis kuulide tõukamisega. Üks neist, kes praegu pealt vaatas, ei olnud keegi muu kui Magnus Tusen. Carl Lenius tundis ta kohe ära.

Lenius ise oli vähe muutunud nende aastate kestel. Silmanud Leniust, aetas Magnus otsekohe piljardikepi laua najale, sirutas pea silmatorkavalt ette, ja kui selle peale Leniuse nägu naeratama löi, ruttas ta avakäsi tema poole: „Carl, kuidas tuled sina Berliini, siia, sellesse lokaali?“

Nad raputasid üksteisel tugevasti käsi. Tusen kõneles mõne sõna oma mängupartneriga. Partii katkestati ja Lenius Tuseniga istusid lauda.

Lambivalgus pehendas näojooni. Kuid milline nägi välja Tusen! Leniusel oli vaeva enese üle valitsemisega. Küsimus tuli kui iseenesest: „Oled sa olnud haige, Magnus, sa oled nii kahvatu ja kõhn?“

„Haige, ei,“ vastas Tusen kätt lauale asetades, „aga minu kutse, olen ju näitleja, on närvesööv. Ka magada saab vähe.“

Käsi laual oli kahvatu, lihatu, siniste, türsunud veresoontega.

„On siis näitlejakutse nii koormav? Sa nägid varemini tervem välja, Magnus. Mäletad veel, kui elasime Upsalas. Ei olnud professor Eriksoni loenguid, lebasime paadiga Mälarijärvel...“

„Siis olin veel noor, Carl. Aga nüüd olen ma vana.“

„Sa oled sama vana kui mina.“

„Jah, sa oled hästi alalhoidunud. Sul võibolla ei ole muresid, see tähendab palju. Aga mina.“ Väsinult raputas ta pead, silmis valitses võõras, haiglane läige ja palavikuline leegitsus.

Juba oleks Lenius pahvatanud: Muresid, arvad sa! Kuid suutis enese üle valitseda. Mees oli kahtlemata haige, kuigi ta sellele vastu vaidles. „Kus sa mängid?“ küsis Lenius, et vahetada kõneainet. „Kas võib sind ehk vaatama tulla?“

„Mind vaatama? Kuidas sa kõneled, oled ehk vahepeal hakanud teatridirektoriks?“ naljatas ta segaselt ja põhjusetu. Siis tardus ta pilk õlleklaasis, mille oli tellinud välja Lenius. „Olen praegu kohata, kuid ära arva, et see oleks mõõduandev minu võimete kohta. Ma peaksin tagasi minema kas Rootsi või Norra. Seal oleks minu põld.“

„Ja miks oled sa siis Berliinis?“

„Ma tahan enne mängida siin, mõistad. Olen ma siin laval olnud, on Stokholmis ja Oslos kõik teed lahti minu ees. Seepärast olen ma siin.“

„Samuti võid sa ka Stokholmis alustada väiksel.“

„Ma aga ei taha alustada väiksel! Ära kõnele! Olen juba kaks aastat teatri juures. Kuidas võiksin siis seal väiksel peale hakata. See aeg on minu mõõda. Nüüd peab õnnestuma suur hüpe, või — kõigil on lõpp. Kes ei ole veel startinud kolmekümneaastaselt, see pangu kolid kokku. Kunagi ei saa temast enam esimesejärgu jõudu, haha...“ Ta naer oli ebaloomulik.

Ka Tuseni piljardikaaslane oli tekkinud meie lauda. Ta pomises oma nime, millest Lenius ei saanud aru, ja sosistas siis midagi kõrva Magnus Tusenile. „Sa kompromiteerid ennast, Magnus, mida peab mõtlema su tuttav?“

Kohe tõusis Magnus toolilt. Viisis, kuidas ta Leniust palus oodata, tundus mingi eriline rõõm. Ta järgnes kaaslasele.

Lenius jäi ootama. Ta tunded hõljusid imestuse ja kurbuse vahel. Mis oli saanud mehest, kuivõrd mõttetu oli üldse temaga kohtamine. Sild nende vahel oli varisenud kokku, vaevu suudeti vestelda. Lenius oli juba koostanud mõne lahkumislause, kui tuli Magnus.

Ta näis muutununa, ta kõnnak kindlam, silmad vaatasid selgemalt kui ennem.

„Oled vist rüübanud tubli konjaki?“ naljatas Lenius paha aimamata.

Tusen muigas. „See ei ole alkohol,“ ütles ta vanale sõbrale. Alkohol ei mõju juba ammu enam.“

Lenius taipas ja ehmus: „Sa võtad mürki!“

Tusen noogutas üleolevalt. „Tolle seal on mõned retseptid,“ seletas ta. Ta ei häbenenud ja usaldas seda Leniusele avameelselt. „Õieti töömehe arstilt terve ploki retsepte. Sest jätkub nüüd kauaks.“

„Morfium või kokaiin?“

„Vaheldumisi ja mitmest apteegist, et ei tekitaks kahtlust. Nad on Saksamaal selle pulbri kesega väga ettevaatlikud ja kurjad.“

Lenius vaatas talle otsa. Vaatles selle vaevalt kolmekümneaastase vananenud, kollast, kortsus nägu. Ta pruunid silmad läikisid, kuid see oli palavikuline sära. Nina oli muutunud teravaks, järsud jooned pale-nükkidel kõnelesid kõhnusest. Nii viisi läheb Magnus Tusen põhja.

Vahepeal oli Tusen istunud: „Aga nüüd kõnele enesest. Mida teed sa Berliinis? Kus elad?“

(Järgneb.)

FILMŽURNAAL ilmub kord kuus. Üksiknumber 35 snt. Kuulutuste väljatöötamisele ja viimistlemisele pannakse erilist rõhku. Väljaandja: kirjastus T/Ü „V. Kask & R. Puusepp“. Toimetaja ja talitaja TARTUS, LOSSI TÄN 7, telef. 15-20, pstk. 22. Vastutav toimetaja R. Puusepp. Posti jooksev arve 2201. Üksiknumbrid müügil kõikides linnades ja alevites.

KAUBAMAJA
Wenn-Lepp
KAUBAHOOW 2-3

MOE-PUDU-JA PESUKAUPADE SUURIM WALIK

Alati

UUTES JA
MOODSATES
MUSTRITES

*Südi ja villaseis
kleidiriideis
walmistab*

A.S
TALLINN

RAUANIT

PÕHJA
PUIESTEE 7

GLORIA PALACE

PARIM PÜHADE EESKAVA
TALLINNAS!

Publiku lemmik

ADOLF WOHLBRÜCK

oma parimas suurfilmis

*Ma olin
Jack Mortimer*

Sybille Schmitzi ja Marieluise
Claudine kaastegevusel

Lavastaja: Carl Froelich

Central

PARIM PÜHADE EESKAVA TARTUS! VÄLJAPAISTEV ESJETENDUS!

Kuulus **Gitta Alpar** oma uusimas ja luksuslikus suurhelioperetis

Madame Dubarry

Algus kl. 2 päeval.

Triumfaalne edu kõikjal! Suurejooneline lavastus! Tuntud komponisti Karl Millöckeri muusika.

Scala

Näitelinal ja näitelaval pühade eeskava, mis meeldib eranditult kõigile!

NÄITELAVAL: Närvevapistavalt ja hirmuäratavalt põnev suurnumber

Surmasõit L. ja M. Kroll Terasest närvid, julgus ja äärmine täpsus on need, mis juhivad neid kaht meeletut mootorratturit nende surmaohtlikul teel.

Noorsoole lubatud.

Algus kl. 2 päeval.

NÄITELINAL: Parim ja päikeseküllasem kõikidest helioperetidest

Naine, suudlus ja armastus Peaosades: Martha Eggerth ja Gustav Fröhlich

CENTRAL ja SCALA

SUURIM JÕULURÖÖM LASTELE!

Teisel ja kolmandal jõulupühal kell 12 päeval suurejooneline **lasteetendus!**

Punamütsike ja teisi lõbusaid ja vaatamisväärsed filme.

Kassa avatud
kella 1/2 12 p.

Pileti hinnad 15, 20, 25 s.

Osa filme loomulikes värves! Esimest korda Tartus. ● Vanemad, Teie valmistate oma väikestele lemmikutele parima pühade meeleolu, kui külastate nendega seda eriti lastele valitud pühade eeskava!